

HET MUZIKANTENHUIS

M.A.M. RENES-BOLDINGH

G.F. CALLENBACH N.V. N'JKERK

HET MUZIKANTENHUIS

ILLUSTRATIES VAN RIE REINDERHOFF

HET MUZIKANTENHUIS

DOOR

M. A. M. RENES-BOLDINGH

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1952

Zie eens, wat Tinus en Tonia daar doen!

Ze zijn op weg naar school. Ze hebben ieder hun boekentas in de hand.

„Vlug doorlopen,” heeft moeder gezegd, „niet spelen onderweg, 't is niet vroeg meer.”

Ze hebben ook flink doorgestapt, een hele poos.

Maar nú lopen ze helemaal niet meer. De boekentassen staan op de grond, tegen een hek aan. Tinus en Tonia denken er niet meer aan. Aan de school denken ze ook niet meer. Ze rekken zich uit op hun tenen. Ze houden zich aan elkaar vast, om niet te vallen. En ze turen, ze turen met grote ogen. Met ogen, die griezelen, . . . die een beetje bang zijn.

O, ze willen, ze móeten weten, wat daar is achter dat hek. . . . achter die doornhaag. . . . achter die hoge rietmat. Zo vaak zijn ze er langs gekomen, langs die geheimzinnige afsluiting. Nooit hebben ze er doorheen kunnen zien.

Maar nú. . . nu is er een gat. In de haag en in de rietmat. Precies, alsof er met een grote stok in gestoken is. Wie zou dat gedaan. . . . wie zou dat gedúrfd hebben? Tinus en Tonia weten het niet. Zij hebben 't vast niet gedaan. Toch willen ze er nu wel graag doorheen kijken. Daarom rekken ze zich uit, op het puntje van de tenen. Daarom vergéten ze de school, en de meester, en de juffrouw, en moeder, en de klok.

„Toe nou, Tinus,” zegt Tonia, „laat mij er nou voor; ik zie niks en ik wil ook kijken, hoor je?”

Maar Tinus bromt: „Nee, ikke eerst; ik heb 't gat eerst gezien en jij niet.” Hij rekt zich nog meer uit, 't lijkt, of hij groeit, of hij een reus wil worden. Opeens staat hij gewoon op de grond. Hij kàn niet meer.

„Zag je iets?” fluistert Tonia. „Is er wat, Tinus?”

Maar Tinus bromt: „Er is niks, helemaal niks.” Hij raapt zijn tas op van de grond. „Kom gauw mee, we komen te laat op school, dan wordt de meester kwaad.”

„Mijn juffrouw niet, hoor! Mijn juffrouw wordt niet kwaad, als je zo ver af woont. Ik wil kijken, Tinus, ik wil ook kijken; ik toch zeker net zo goed als jij? O, ik weet wat, Tinus! Beur me op! Heel hoog! Dan ben ik veel groter!”

„Goed,” zegt Tinus. Hij smijt zijn tas weer op de grond. Hij pakt zijn zusje beet, ver onder haar middel. Hij hijst haar omhoog. Hij buigt er van achterover, zijn armen beven van de vracht. Want Tonia is wel klein, maar ze is een dikkerdje, ze is ècht zwáár. Maar hij kán 't wel, hoor! O, hij kan 't best! Hij is sterk genoeg.

Tonia kijkt door het gat in de heg. Ze kijkt en kijkt! 't Is spannend, 't is griezelig spannend. Want als ze ontdekt wordt aan de andere kant van de haag. . . . als daar óók een oog is, dat haar ziet. . . . Wat zal er dan gebeuren? Gelukkig kunnen ze allebei reuze hard lopen, zij en Tinus! Ze durft het nog wel een poosje uithouden. Tinus houdt het ook nog uit, hoewel zijn armen beven en zijn knieën trillen.

„Zie je wat?” hijgt hij. „Ik hou je nog wel, ik hou je best, hoor!”

„Au, je knijpt me,” zegt Tonia. „Laat me los, je knijpt me!” Ze spartelt met haar benen en Tinus laat haar los. Nu staan ze weer samen op de grond.

„Zag je wat? Wat zag je?” fluistert Tinus. En Tonia fluistert: „Een tuin; een lelijke, vieze tuin. Vol onkruid. Bah! wat een tuin!”

„Was die vent er niet?”

„Nee, hoor, er was niemand.”

„Kom mee,” zegt Tinus opeens. „'t Is vast al negen uur. Denk om je tas.”

O, de schóól. En de mééster! En de klok, die in de gang hangt! Ze lopen hard en dan nog harder. Ze lopen, alsof de man uit het

verstopte huisje hun op de hielen zit. Met een stok. En een kwaje hond. Af en toe kijkt Tinus achterom. Er is niemand. Toch blijven ze hollen.

Hijgend komen ze in school. De lessen zijn al begonnen. Gelukkig krijgen ze geen van beiden straf. Ze wonen ook zo ver van school! 't Verst van alle leerlingen! Daarom krijgen ze nu geen straf.

Ergens op de lange, stille weg van huis naar school staat een hek. Een hek van zwarte ijzerstangen, waartussen heel sterk gaas gespannen is. Boven over het hek loopt driemaal prikkeldraad. Achter dat hek staat een doornhaag, zó dik en zó dicht, dat niemand er doorheen kan zien. Toch staat er achter die haag nog weer een sterke rietmat. Is dat niet vreemd? Er is ook een huis, maar niemand ziet dat huis. Aan de andere kant is een hekje. Dat is altijd op slot. Op een houten bord staat: Verboden toegang. En ook: Wacht u voor de hond. 't Is zo vreemd, zo griezelig. Want in dat huis woont een man. Ja zeker, hij wóont er. De postbode zegt het, de politie zegt het. Hij is er. Maar niemand ziet hem. Altijd blijft hij binnen. In zijn huis. Of in zijn tuin. De mensen in het dorp zeggen, dat hij een náre man, een bóze man is. Hij is zeker bang voor de mensen. . . . bang, om iets, dat hij gedáán heeft. Daarom durft hij zich niet vertonen. Tinus en Tonia weten wel van dat gepraat. Ze kijken bang naar de haag en de rietmat. Soms roepen ze: „Hé, man! Gekke man! Kom dan 'es naar buiten! Of dúrf je niet! Je dúrft niet, hè, rare vent!”

Als ze zo geroepen hebben, luisteren ze, heel stil en heel bang. Want . . . als die man nu eens echt naar buiten kwam! Als die man een stök had! Of . . . een kwaje hõnd! Als die hond hen gréép . . . zó, zó . . . met zijn tanden . . . en hen mee naar binnen sleurde! Oooo! Je moet er niet aan denken, wat er dan gebeuren zou!

Toch blijven Tinus en Tonia nieuwsgierig. Toch proberen ze 't telkens weer. De weg is stil en verlaten. Andere kinderen wonen hier niet. Het huis van Tinus en Tonia is een boerderij, die vèr het land in staat.

En nu, vandaag, heeft Tinus iets ontdekt. Het gat in de haag en in de rietmat. Daar is met een stok in gewoeld. Ze hebben gekeken. Ze zijn er te laat voor in school gekomen. En nog hebben ze niets gezien. Niet anders dan een lelijke, verwaarloosde tuin. Vaak denken ze er aan, terwijl ze in school zitten. Was het maar vier uur! Dan komen ze er weer langs! Dan . . . dan . . . misschien zien ze dan iets van die vreemde man en zijn honden!

Eindelijk is het vier uur; de school gaat uit.

Knikkeren? Touwtje springen?

„Toe nou, Tinus!”

„Toe nou, Tonia!”

Nee, hoor, vandaag niet! Broer en zus hollen weg. Dáár is het hek! Dáár is 't gat! Zullen ze nog eens . . . ? Ze proberen en proberen! Ze rekken zich uit!

Weer is er niets te zien, dan het slordige stuk tuin.

„'k Heb honger,” zegt Tinus. „Kom mee, Tonia, die vent is er misschien niet meer. Doen, wie 't hardste kan?”

Ze hollen voort, zij aan zij. Geen van tweeën wint de ren. Higgend vallen ze de grote keukenkamer binnen. Daar staat moeder achter de strijplank. Lachend ziet ze op. Op het aanrecht liggen de sneden brood al klaar; brood met koek. Twee bekers melk staan er naast. Zo gaat 't iedere dag.

„Wat ben je laat,” zegt moeder. „Straf gehad?” En Tinus roept met volle mond: „Er was een gat in de heg, moeder, daar hebben we doorgekeken, maar de gekke vent was er niet, hè Tonia?”

„Nee, er was alleen een lelijke tuin. Die heb ik lekker gezien, en hij niet.”

Nu kijkt moeder van de een naar de ander. Haar ogen zijn ernstig.

„Je hebt die ouwe man toch niet gepláágd?” vraagt ze zacht.

„Nee, hoor, hij was er immers niet eens! Waar is vader, moeder?”

„In de boomgaard; ze zijn er aan 't snoeien.”

„Ha! daar ga ik naar toe!” zegt Tinus.

„Klommen aan!” roept moeder hem na. En dan zachter: „Moet jij ook niet naar buiten, zusje?”

Maar Tonia staat al bij de strijkplank. Ze vindt strijken zo prachtig. Net toverwerk. Eerst is 't goed helemaal kreukelig, precies een oude lap. Je gaat er met de hete bout over. En opeens wordt 't glanzend en nieuw. Opeens zie je, dat 't een overhemd is, of een jurk, of een schort.

„Mag ik ook eventjes?”

Dat is goed.

„Hier zijn zakdoeken. Twee witte en twee rode. Die mag jij strijken. Moet je op een stoof staan?”

„Nee, hoor, ik ben groot genoeg.”

Kijk, daar staat Tonia te strijken. Haar ogen schitteren. Haar rose tongetje wipt uit de mond. Nee maar, wat worden vaders zakdoeken mooi! Ze kan er niet mee ophouden! Iedere keer gaat de bout er weer over. 't Goed glanst als zij! Tonia moet er heel diep van zuchten.

„Klaar, moeder! Alle vier! Mooi, hè moeder?”

Nu mag Tonia nog leren, hoe ze de zakdoeken moet opvouwen. En dan worden ze apart gelegd. Straks moet vader goed weten, dat zijn dochter ze zo mooi gestreken heeft!

't Is al eind Februari. De dagen lengen al. Dat kun je goed merken. Wanneer vader uit de boomgaard naar huis komt, met de knecht en met Tinus, is 't nog helemaal licht. Ze bergen het

gereedschap in de schuur. Ze laten hun modderklompen in 't achterhuis. Ze wassen hun handen en komen binnen. Moeder heeft de strijkplank opgeruimd en alles voor het avondeten klaargezet. Nu legt ze op ieders bord al vast een paar sneden brood. Maar voor Tinus en Tonia heeft ze een heerlijke warme hap.

Dan schenkt ze de koffie in. En als allen zitten en er gebeden is, zegt ze opeens: „Ik geloof, dat ze de ouwe man ook weer aan 't plagen zijn.”

„Wät?” schrikt vader. „Daar doen onze jongens toch zeker niet aan mee?”

Onze jongens, dat zijn Tinus en Tonia. Ja, vader noemt Tonia

ook altijd: jongen. Dat doet hij voor 't gemak. Nu ziet hij zijn jongens om beurten aan.

„Nee, vader, er was alleen maar een gat in de heg. En ook in de rietmat. Daar wilden we doorheen kijken. Maar er was niemand, hè Tonia?”

Tonia schudt haar hoofd. „Nee, niemand. Alleen een stuk tuin. Met niks anders dan onkruid.”

„Als je 't ook maar nooit waagt, die oude man te plagen,” zegt vader heel streng. „Denk er om, dat 't nóóit mag!”

„Kent u hem, vader? Heeft u hem wel eens gezien?”

„Gezien? Wat váák! Vroeger! Luister, ik zal je van hem vertellen. Je bent er nu groot genoeg voor. Ik heb dat niet eerder gedaan, omdat de oude man een tijdlang weg is geweest. Toen stond het huisje leeg en kwam in verval. 't Is ook geen vrólijk verhaal, dat je graag aan kinderen vertelt. Maar nu is hij weer terug; nu is 't beter, dat je er van weet.

Toen grootvader hier op de boerderij woonde en ik een jongen was, zoiets als jij, Tinus, werd dat huisje daarginds gebouwd. Wij vonden dat vreemd, want 't werd geen huis, zoals we hier in 't dorp gewoonlijk bouwen. Er kwam een serre aan en een balkon, en die dingen kenden we hier toen niet. Er hoorde een groot stuk woeste grond bij en toen het huis klaar was, werd rondom een hek gezet en een doornhaag geplant. In die zomer kwamen er een meneer en een mevrouw in wonen, met een jochie, zo groot als ikzelf. „Het kort Geluk”, noemden ze hun huis. Ook dat vonden we raar. Want je denkt altijd, dat 't geluk lang, heel lang behoort te duren.

Die mevrouw en haar jochie kwamen wel eens melk en eieren bij grootmoeder halen. Soms ook fruit en groente en zo vernamen we een en ander van die mensen. De man was kunstenaar, muzikant en hij kon het lawaai van de stad niet meer uitstaan. Daarom kwamen ze bij ons wonen, in de stilte. Als het geld op was, moesten ze weer naar de stad, om bij te verdienen. Ze hadden niet veel geld. Daarom noemden ze hun huisje: „Het kort Geluk”. Jij weet er ook nog wel van, hè Arie?”

„Nou, baas, of ik er van weet!” zegt de oude knecht. „Ik werkte toen al een jaar of tien bij je vader; ik heb dat alles meegemaakt. Ja, ja, ook op een andere manier was 't een kort geluk.”

Arie zwijgt en schudt zijn hoofd, alsof hij nog niet begrijpen kan, dat er zoveel droeve dingen gebeuren kunnen.

„Hoe zo, Arie? Wat gebeurde er dan?” vraagt Tinus.

En de oude man vertelt: „Wel, jochie, voordat 't weer zomer werd, stieff die mevrouw. Toen had dat muzikantenjong geen moeder meer. Dat is èrg, dat is heel erg, als je zo jong je moeder missen moet. Ik kan er van meepraten, ik heb mijn moeder ook jong verloren. Maar zo ongelukkig als dat vreemde jochie ben ik nooit geweest; ik had een goeie grootmoeder en een paar ooms en tantes; ik had ook 't boerenwerk, dat ik zo graag deed.”

Tinus en Tonia kijken hun eigen moeder aan. Ze zijn opeens zo blij, dat zij hun moeder nog hebben!

Nu vertelt vader verder.

„Voortaan woonde de muzikant alleen in 't huisje, met Frederik, zijn zoon. Hij begon toen al vreemd te worden, de mensen werden bang voor hem. Er mocht niemand meer bij hem over de vloer komen; soms sloot hij zich een dag lang op, om muziek te schrijven; soms speelde hij 's nachts en sliep overdag. Wie er 's nachts langs kwam, meende, dat 't er spookte. Dat was natuurlijk niet zo, 't was de viool, die ze gehoord hadden.

Vaak bleef Frederik thuis van school; hij moest dan het huishouden doen. Meestal was er geen geld, maar dat weet ik ook niet precies, want de muzikant kocht vaak mooie, dure dingen. Een viool, of een wandkleed, of een schilderij. Toch leden ze honger met hun beiden. Dan kwam Frederik bij ons. Mijn moeder had een heel zacht en medelijdend hart. Ze gaf hem eieren en melk mee, ook wel aardappelen en groente. Later gaf ze maar een pan met eten mee, dat was voor de jongen nog wel zo gemakkelijk. Die had 't toch al zwaar genoeg. Zijn vader wilde, dat hij ook voor muzikant zou leren. Maar Frederik wilde dat niet. Daarover hadden ze vaak ruzie.

Eens heeft de muzikant een viool op het hoofd van zijn zoon

kapotgeslagen. Toen kwam hij huilend bij ons; 't bloedde zo erg."

„Was dat die dúre?"

„Nee, daar was hij wel zuinig op; dit was een gewone, om op te leren."

„Hij was toen al niet goed wijs meer," zegt Arie. „Er gebeurden rare dingen; ik denk wel eens: de burgemeester had zich er mee moeten bemoeien; of de dominee. Hij kocht toen die twee honden, weet je nog, baas?"

„Die twee bullebakken," glimlacht vader. „Wat waren we bang voor die ruige beesten. Geen mens durfde 't hekje meer naderen. Zo ging 't een paar jaren door, ik ging van school af en werkte bij vader op deze boerderij. Toen ging Frederik er vandoor. Tevoren had hij wel eens tegen me gezegd, dat hij naar Amerika wilde gaan. Nou, dat heeft-ie op die dag zeker gedaan. Ik heb hem niet verraden en niemand heeft ooit meer wat van hem vernomen. Maar hoe gaat dat, vergéten kan ik hem niet. Vaak denk ik: hoe zou hij 't hebben. Soms denk ik: die vriendschap van ons, daar is nog geen end aan, daar moet nog een vervolg op komen.

Van toen af aan is de muzikant steeds vreemder geworden. Er gingen de zonderlingste verhalen over hem. De mensen schuwden zijn huisje. Alleen mijn moeder stuurde hem geregeld wat; dat zette ik dan voor 't hekje neer, ik had 't hart niet, er in te gaan, vanwege die honden.

Kort voor de oorlog was de muzikant verdwenen. 't Bleef stil in 't huis, je hoorde geen viool en geen honden meer. Toen is de politie gaan kijken. Zijn boeltje stond er nog, maar de man was weg. Na de oorlog is hij weer opgedoken. Zonder zijn honden, voor zover ik weet. Ik zou hem wel eens willen zien. Hij zal wel oud geworden zijn."

Vader zwijgt. De kinderen zien hem met grote ogen aan. Zo'n verhaal kan zelfs de bovenmeester niet vertellen. En 't is ècht gebeurd!

„Wat een stakkerd," zegt moeder zacht. „Plaaig hem niet, jon-

gens. En als anderen het doen, doe er dan niet aan mee."

Tinus en Tonia schudden hun hoofd. De oude man plagen? Ze hebben er op 't ogenblik helemaal geen zin in.

„Wie weet, of hij niet weer gebrek lijdt," zegt Arie.

„Allicht," zegt moeder. „En wij hebben 't zo goed." Ze kijkt naar alles, wat er op de tafel staat. Ze denkt aan alles, wat er in de kast en de kelder is. Ze maakt een plannetje. Je kunt het aan haar ogen zien.

't Is nacht geweest.

't Is ochtend geworden.

De zon schijnt al. Een fijne, vrolijke voorjaarszon.

Tinus en Tonia gaan weer langs hun stille weg naar school. Ze lopen langzaam, het is nog vroeg.

Nu zijn ze bij het zwarte hek. Nu lopen ze nog langzamer. Hun ogen kijken omhoog. Ze zoeken naar het gat in de heg. Ze weten nu zoveel. Vader heeft hun zoveel verteld. Ze móeten, o. . . . ze móeten nog eens door het gat kijken. Misschien. . . . misschien zien ze nú iets van de oude muzikant, die zo vréemde dingen deed. Waar zit die opening nu toch?

„Ik heb 't!" Tonia wijst 't en ze danst van plezier in 't rond. Zij heeft het gat gevonden.

„Ik heb 't! lalalalala!"

„Stil toch, domoor!" bromt Tinus verschrikt. „Moet-ie je horen, die gekke muzikant? Pas maar op, hij dóet je nog wat!"

Opeens is Tonia zo stil als een angstig muisje. Verschrikt ziet ze haar broer aan. Als 't zó erg is, zó gevaarlijk, o ja. . . . dan zal ze wel heel stil zijn! Voortaan kan ze alléén nog maar fluisteren.

„Kijk jij maar, Tinus, kijk jij maar eerst!" zegt ze heel zacht.

Daar rekt Tinus zich al weer uit. Hij kan niet verder, niet hoger komen met zijn ogen. Maar och, hij ziet niets. Zijn hoofd blijft precies onder de opening in haag en rietmat.

„Nou jij, Tonia, ik til je weer op."

„Zul je me dan niet meer knijpen?"

„Eerlijk niet.”

Tonia gaat voor hem staan, de armen opgeheven. Tinus beurt haar omhoog. Ze rekt haar hals, haar ogen komen voor het gat.

„Zie je wat?” hijgt Tinus.

„De tuin; net precies als gisteren.”

„Kijk goed, Tonia, kijk héél goed. Ik. . . . ik kan je nog wel houden, hoor!”

„Ik kijk toch ook goed!”

Opeens begint ze te spartelen.

„Laat me los! O, laat me los. Tinus! Toe dan, toe dan!”

Wat klinkt dat èrg, wat klinkt dat bàng! Begint Tonia te huilen?

Van schrik laat Tinus bei zijn handen los. Tonia ploft op de grond. Meteen staat ze weer op. Ze grijpt haar tas, en pakt met de andere hand Tinus bij zijn arm.

„Kom! Kom mee! O, Tinus, kom gauw mee!”

Nu is ook de dapperheid van Tinus meteen verdwenen. Hij zegt niets. Hij vraagt niets. Hij denkt niets. Hij holt alleen maar. Samen hollen ze weg van die gevaarlijke plaats. Totdat het zwarte hek ophoudt, en dan nog verder. Ze hollen, tot ze weer de ruimte van het vrije veld voor zich hebben. Dan eerst durven ze stilstaan.

„Voel eens, hoe mijn hart klopt,” zegt Tonia en ze legt Tinus' hand tegen haar jurk aan.

„Moet je 't mijne voelen,” zegt Tinus trots. Hij drukt Tonia's hand tegen zijn trui.

„Ooo, nog erger dan 't mijne!” roept Tonia verrukt. Nu keren ze zich om en zien met grote ogen terug naar het hek en de haag.

„Wat was er nou?” vraagt Tinus. „Was-ie er?”

En Tonia zegt: „Hij was er. Hij liep in de tuin. Zomaar, opeens. En hij is een tovenaars; hij had een lange jas aan, die sleepte over de grond. Een jas van blauwe en witte ruiten. Net zo èng! En zijn gezicht. . . . hij is een tovenaars. . . . en straks. . . . vanmiddag. . . . ik durf er niet weer langs, hoor! Ik doe 't niet, hoor!”

„Ikke wel,” zegt Tinus, erg dapper opeens. „Ikke best. Wees niet bang. Tonia, ik zoek een lange, dikke stok. Alle tovenaars

zijn bang voor stokken. Dat weet je toch wel?"

Nee, dat wist Tonia niet.

„Tovenaars hebben altijd zelf een stok," zegt ze, „een lange stok met een punt. Dat is hun toverstok. Ze zwaaien er mee. De jufvrouw heeft er laatst van voorgelezen."

„Voor de stok van een ander zijn ze bang," houdt Tinus vol. „Ze denken natuurlijk, dat dat óók een toverstaf is. Ik maak een stok, en daar is-t-ie lekker bang voor. Wacht maar, je zult wel zien, hoe bang hij is!"

Ze vervolgen hun weg naar school. Ze willen liever niet te laat komen. Meesters vragen altijd zoveel, als je te laat komt. Of ze geven briefjes mee naar huis. En hiervan willen Tinus en Tonia niets vertellen. Niet in school. Een ook niet thuis. Dit van de tovenaars is hun geheim, hun griezel-geheim, waaraan ze telkens eventjes denken. Ze beginnen te verlangen naar vier uur, omdat dan dat met die stok zal komen. Tonia denkt: „Zou Tinus durven? Zou hij heus waar durven?" En Tinus denkt: „Ik snij een stok, een hele dikke. Ik ben niet bang, hoor; o, nee, ik ben niks bang!"

Gelukkig hebben ze zingen en gymnastiek. Met zulke prettige dingen vliegt de lange schooldag om. 't Is vier uur, eer ze er erg in hebben. De school gaat uit, de kinderen zwermen naar buiten. De meesten blijven nog wat spelen op 't fijne schoolplein. Ze hebben daar hun vaste knikkerpotjes en hun springplekje en hun hinkelbaan. Meester knipoogt tegen hen; veel kinderen moeten werken, zodra ze thuis zijn. Daarom laat hij ze nu nog maar wat spelen.

Alleen Tinus en Tonia lopen rechtdoor, het schoolhek uit.

„Tinus! Doe nou mee! Toe nou, jò!" „Tonia, kom je draaien?"

„Nee," roept Tinus, „we moeten naar huis, ik moet mijn vader helpen met snoeien!" Dat klinkt stoer. Tinus voelt, hoe de jongens hem vol bewondering aankijken. Eén grote jongen schreeuwt: „Opschepper! Jaag de spreuwen maar alvast weg en eet de kersen op!" Maar Tinus hóórt die spotter niet eens. Met

zijn zusje stapt hij stevig door, totdat ze het dorp uit zijn. Dan lopen ze langzamer.

Aan weerszijden van de weg zijn roggeakkers. Sommige zijn mooi groen, dat is de winterrogge. Andere worden nog omgewerkt. Daar lopen drie paarden voor de ploeg en de man er achter. De paarden dampen, en trekken en trekken. De omgegooide, zwarte aardkluiten glimmen. Dat is een mooi gezicht. Telkens strijken er vogels op neer om insecten en wormen te pikken, die nu bovengekomen zijn. Maar als de paarden stampend naderen, vliegen de vogels op en zoeken een veiliger plek.

Tussen de weg en de akkers lopen greppels. Die zijn nu half vol water. Aan de andere kant van het water staat hier en daar een elzestruik. Onderzoekend bekijkt Tinus die struiken. Waar is de stok, die hij nodig heeft? Zit er dáár soms een? Och, nee, dat is een dunne twijg! Daarmee kun je niets beginnen. En vast niet tegen een tovenaar.

„De volgende struik,” bromt Tinus. „Daar zit wel een goeie aan. Ja, hier. Hou mijn tas, Tonia!”

Met een sprong over de greppel zit hij al midden tussen de takken. Hij neemt zijn zakmes en snijdt er een knuppel af. Met zo één kun je best een tovenaar de baas blijven. Tinus wipt terug en Tonia moet de tas blijven dragen, want hij heeft het druk met de stok en zijn zakmes. Om te beginnen moeten alle twijgjes en uitsteeksels er af en daarna wil hij onder 't voortlopen de stok versieren. Een ringetje schors snijdt hij weg, en een ringetje schors mag blijven. Zo om en om, blank en grijs, blank en grijs. 't Wordt een echte toverstok en Tinus is er net precies mee klaar, als ze bij de gevaarlijke haag zijn aangekomen. Tonia's hart bonst al weer, maar toch loopt ze dapper met haar broer mee.

„Waar is 't gat nou?” bromt Tinus. „Laat hem maar komen, als-ie durft! Ik heb toch lekker mijn stok!”

Kijk, daar is de opening. Die laat zich iedere keer gemakkelijker vinden. Ze staan er voor stil. Hoe moet dat nu?

„Jij mag kijken, Tonia, ik beur je weer op.”

„Nee, hoor!” griezelt Tonia, „als die tovenaar er weer is. . . .

Nee, hoor, ik doe 't niet! Ik doe 't vast niet!"

„Bangerd! Bange meid! Beur jij mij dan maar op. Meisjes durven toch nooit! Ikke durf best. D'r zijn niet eens tovenaars. Tovenars bestaan niet. 't Is een gewone vent. Beur me maar op, Tonia."

Tonia probeert 't heel ijverig. Maar och, ze krijgt die stevige Tinus geen streepje van de grond.

„Au, m'n armen breken doormidden," klaagt ze, „ik doe 't niet langer, hoor! Als mijn armen breken. . . ."

Wat nú dan? Want ze kunnen niet meer wegkomen van het gat in de heg. Tinus heeft zijn durf. Tinus heeft zijn stok. Daar moeten ze toch iets mee dóen?

Ha! Tinus wéét al iets! Iets moois. . . . dat tegelijk óók veilig is! Hij rekt zich uit op zijn tenen. . . . hij zoekt met één hand steun aan 't ijzeren hek. . . . zijn buik leunt er ook tegenaan. . . . En dan. . . . dan gaat zijn rechterhand omhoog, zijn rechterhand, met de prachtige, gevaarlijke toverstok er in. De tovenaars moet maar wéten, dat die stok er is. . . . de tovenaars moet maar begrijpen, dat hij bang kan zijn voor die stok!

Tinus steekt de stok door het gat in de heg, door het gat in de rietmat. Hij gooit hem er niet door, o, neen! Hij houdt hem stevig vast, hij beweegt de stok op en neer, heel erg verschrikkelijk moet dat er aan de andere kant uitzien. Aan de andere kant, waar de tovenaars misschien weer is, in zijn tuin. Wat zal hij denken van die bewegende stok? Zal hij niet denken, dat hier een andere tovenaars is? Één, die hem aandurft?

De stok dreigt en Tinus wordt zo dapper, zo dapper! Hij begint te roepen:

„Tovenaar! Tovenaar!

Ben je daar? Ben je daar?"

Hij roept 't eerst zachtjes en Tonia vindt 't mooi. Tonia staat er bij te dansen. Tonia vindt hem zeker een echte held. Dat helpt natuurlijk, om nog moediger te worden. Hoor! Tinus roept luider en luider:

„Tovenaar! Ben je daar?
Ben je daar, tovenaar?”

„Ik weet nòg wat,” zegt Tonia verheugd. „In je oor, Tinus!”
Ze brengt haar mond vlak bij Tinus' oor en fluistert er iets in.
„Ja, ja, dàt is mooi!” Tinus schreeuwt het, hardop.

„Pak me dan, gekke man!
Gekke man! Pak me dan!”

Tinus en Tonia denken niet meer aan gevaar. Ze zingen en roepen.

„Tovenaar, ben je daar?
Pak me dan, gekke man!”

't Wordt een spelletje. Een vreemd-wild en drèigend spelletje. Ze kunnen er niet meer mee ophouden. Het plaag-spelletje wordt hun de baas. Ze denken niet meer aan thuis, niet aan vader en moeder. Ze denken niet eens meer aan de tovenaar. Wel nee! De tovenaar is er immers niet! Ze horen hem niet! Ze zien hem niet! Ze kunnen er gerust mee doorgaan. En ze roepen, dat 't schalt in 't rond:

„Tovenaar! Ben je daar?
Pak me dan, gekke man!
Je kan me lekker tòch niet krijgen!”

Maar dan!
Opeens!

O, dàt is vreselijk! Wie. . . . wie had zo iets kunnen denken!
Opeens kan Tinus zijn mooie plaagstok niet meer terugtrekken!
Hoe kòmt dat! Houdt iemand. . . . houdt iemand hem vast?
Daar. . . . aan de àndere kant. . . . aan de geváárlijke kant van de rietmat? Houdt een sterke hand hem daar stevig vast? Maar dàn. . . . dan moet dat de hand van de tóvenaar zijn!

Tinus en Tonia zwijgen. Als bange, geschrokken muizen zo stil.
Hun ogen staren groot en rond naar het stukje stok, dat Tinus

nog vasthoudt. 't Wordt kleiner en kleiner. Het zweet breekt hun uit. De tóvenaar! Vlak bij hen! En dan, opeens, klinkt daar ook een stem. Een boze, schorre stem.

„Hier ben ik al! Ik zàl je pakken! Wacht maar, ik kòm al, ik

zàl. . . . ik zal. . . . O, ik zal je slaan en knijpen, ik zal je vermóorden, lelijke plaaggeesten! Laat me toch met rust! Laat een arme, zieke man toch met rust! Nergens is rust. . . . nergens. . . . nergens. . . .”

Met grote, stille ogen luisteren Tonia en Tinus naar die vreemde, wilde taal. Ze durven zich niet bewegen! Hun moed is weg. Bàng zijn ze! Bàng! Want o, denk eens aan wat er gebeuren kan,

als die tovenaar ècht komt! Als hij opeens over de rietmat heen-
komt! Dat kan hij best, natuurlijk! En als hij hen dan grijpt
met zijn graaiende vingers! Als hij hen sleurt naar zijn huisje . . .
en daar . . . en daar . . .

O, zó bang zijn Tinus en Tonia nog nóóit geweest! En die laat-
ste woorden . . . „Nergens . . . nergens . . . nergens” . . .

Huilde de tovenaar daarbij? 't Klonk zo èng . . . zo náár!

Nu zwijgt die boze stem. 't Is heel stil. Tonia en Tinus horen
alleen het bange bonzen van hun eigen hart. Maar de hand is
er nog. Die houdt de stok nog stevig vast. Tinus legt een vinger
op zijn mond. En dan laat hij de stok haast onmerkbaar los. Aan
de andere kant is een geritsel. . . . Tinus is zijn stok kwijt.

Voorzichtig sluipen ze weg. De tovenaar moet 't vooral niet ho-
ren. Eerst als ze een eind weg zijn, durven ze stilstaan en om-
kijken. Niets te zien. Gelukkig! Alleen de stok . . . die is hij
kwijt.

„Mij een zorg,” zegt Tinus wijs. „Morgen maak ik er weer één.
Één, die nog veel mooier is. Maar nou gaan we eerst naar huis;
ik heb honger.”

Maar dit spreken ze nog samen af: thuis zullen ze niets vertellen
van dit laatste avontuur. Want ze hadden vader beloofd, dat ze
de eenzame man niet zouden plagen. En wat ze nu hebben ge-
daan, leek er toch wel heel veel op. Nee, hoor, 't is veel en veel
beter, dat vader en moeder er niets van weten!

„Waarom ging-ie eigenlijk huilen?” vraagt Tonia nog.

En Tinus zegt: „Natuurlijk omdat-ie een tovenaar is. Tovenáars
doen altijd alles anders dan gewone mannen. Weet je dat nog
niet?”

Tonia wist het niet. Maar ze begrijpt best, dat het zo moet zijn.
Een man, die met een lange, blauwgeruite mantel aanloopt, zal
ook wel huilen kunnen af en toe.

Verder praten ze er niet over, want ze zijn thuis.

En thuis denken ze er ook bijna niet meer aan. Want er zijn die
dag twee lammetjes geboren, een zwart en een wit. Tonia en
Tinus mogen er ieder één van hebben en later zal moeder van

de wol een warme trui breien. Natuurlijk blijven de lammetjes ieder bij hun eigen moeder. Maar ze zijn toch van Tinus en Tonia. Tinus heeft het zwarte en Tonia heeft het witte gekozen. En hoor, wat vader vertelt! Vannacht wordt er misschien een kalfje geboren; een kalfje van Mia, de zwartbonte koe. Ook moet er nog wat in de boomgaard gewerkt worden, Tinus moet maar heel gauw naar Arie toe gaan. Die is er nog druk bezig. „De klompen aan, hoor!”

Moeder is in de voortuin. Ze zoekt naar de jonge plantjes, die al heel voorzichtig boven de grond komen. 't Duurt niet lang meer, dan kan het zaad van goudbloemen en zonnepitten in de grond. Tonia helpt moeder met het uitdenken, wáár en wát ze zaaien zullen. In hun verbeelding zien ze de hele tuin al vol met de allermooiste bloemen. 't Is alles even heerlijk. Wie zou er nu nog denken aan een oude, boze tovenaer en een verloren elzestok! Die horen helemaal niet thuis in deze heerlijke wereld van de boerderij.

Een paar weken zijn voorbijgegaan.

't Is helemaal voorjaar geworden. De zon schijnt iedere dag een beetje warmer. De vogels fluiten en bouwen druk aan hun nesten. Het zaad komt boven de grond en de knoppen in de boomgaard worden dik en rond. 't Kan niet lang meer duren, dan barsten ze open. En dan. . . . dan zal 't echt feest zijn op de boerderij! Voorjaarsfeest met blanke kersen — en perebloesems; met bijen en vlinders en gouden zonneschijn!

Wat jammer, dat Tinus en Tonia naar school moeten, nu er thuis zoveel te beleven valt! Maar ze móeten naar school, elke morgen weer opnieuw. Met tas en boterhammen. Daar is niets aan te doen.

Veel morgens hebben ze hard gelopen langs het gat in de heg. Ze hebben gehold, stil en bang. Want die plek was opeens een geváarlijke plek geworden. Een eind tevoren begonnen ze al te rennen. En ze hielden pas op, als ze er een goed eind voorbij waren.

Maar nooit is er iets gebeurd. Nooit kwam er een tovenaar, nooit een hand, nooit een stok. 't Bleef alles heel gewoon. Daarom rennen ze nu niet meer. Ze lopen er gewoon langs, niet eens op de tenen. Vaak denken ze eerst aan de tovenaar, wanneer ze hem al een heel eind voorbij zijn.

Nu is 't Zondagavond en bijna tijd voor 't broodeten. Vader is klaar met het melken. Moeder loopt met haar kinderen in de tuin. Er komen nu al heel veel nieuwe plantjes boven de grond. Ze hebben ook al een vlinder gezien en een bijtje horen zoemen. Maar dat was zeker een dom bijtje, want eigenlijk is 't nog te vroeg voor hem om al buiten te zijn. De nachten zijn nog koel, soms vriest het nog een heel klein beetje. En denk eens, dat zo'n kleine, domme bij dan de weg naar zijn korf niet terug kon vinden!

Kijk eens, daar komt ook ouwe Arie naar huis terug. Arie is altijd de hele Zondag vrij. Dan is hij bij zijn dochter, die getrouwd is, en in het dorp woont. Maar Zondagsavonds komt hij weer slapen op de boerderij. Omdat het werk op Maandagmorgen al weer héél vroeg beginnen moet.

Langzaam loopt Arie het erf op. En, nee maar, wat heeft hij veel te vertellen! Hij begint er direct onder het avondeten mee.

„D'r is weer wat gaande bij de muzikant,” zegt hij. „In 't dorp weten ze er van, hoor. Er zijn grote kisten bij hem bezorgd, heel grote kisten, zó iets! En ook een soort van koffer. Die was rondom met ijzeren banden beslagen. Niemand heeft ooit zo'n koffer gezien. 't Is vreemd, erg vreemd.”

„Kisten en een koffer?” vraagt moeder. „Wat kan daar nou in zitten?”

Arie haalt zijn schouders op en neemt een extra grote hap. „D'r waren lui, die menen, dat er wel eens bommen in kunnen zitten. Maar mijn dochter zei, dat er wel een heel orgel in kon. Nou zeg ik: wat moet die ouwe man daarmee doen?”

„Er op spelen, Arie,” zegt vader vrolijk. „Of dacht je, dat hij er stampot van ging maken!”

Verwijtend kijkt Arie zijn jonge baas aan.

„Hij heeft dingen zat om op te spelen. Daar hoeft-ie niet nog een orgel voor te laten komen. Spot er maar niet mee, baas. Want hij is een rare, die ouwe vent.”

„Een rare? Waarom dat, Arie?”

„Nou, hij heeft ook brieven gekregen. Anders krijgt-ie nooit wat van de post, maar in de afgelopen week had-ie er soms twee tegelijk. En uit 't buitenland, met van die mooie, vreemde postzegels er op. Dat vertelde de postbode. Die woont immers naast mijn dochter. Mijn ene kleinzoon is fel op die postzegels, maar hij kan er vanzelf niet aankomen.”

„Wel, laat-ie ze gaan vragen aan die oude man,” lacht vader.

„Vragen, baas? O, maar dat kan je zo niet doen! Hij zou ook niet mógen van zijn moeder. De jongens hier zouden 't toch zeker óók niet durven?”

Tinus en Tonia schudden hevig met hun hoofd. Nee, hoor, ze zouden vast niet durven! Opeens weten ze alles weer. Van de elzestok . . . en van de hand . . . en van de wild-boze woorden, die eindigden in een snik. Ze krijgen een kleur en voelen opnieuw hun oude angst. Zouden vader en moeder daar iets van merken?

„Waarom niet durven?” vraagt vader. „Als je een goed geweten hebt? Die ouwe man zal heus niemand meer kwaad doen! Hij moet wel ver in de zeventig zijn.”

„Baas, baas, wees daar niet zo zeker van. 't Is een rare snijboon, baas. En nou die kisten en die zware koffer! Ik zei immers al, dat ze in 't dorp denken, dat er bommen in zitten? Hij kan ons allemaal wel in de lucht doen vliegen. Nee, in 't dorp vertrouwen ze 't zaakje niet, baas.”

„Ze zijn niet wijs,” broemt vader. „Vanmorgen zaten we allemaal samen in de kerk. We hoorden, dat we gerust op de Here God vertrouwen kunnen. We hebben er nog over gezongen ook. En nu zijn ze al weer bang voor vreemde postzegels en een paar kisten. Laat me nou niet lachen, Arie!”

„Ja, maar nou moet je nog verder horen! Ik kwam zopas langs dat huisje, langs dat hek zogezegd. Ik denk: wat hóór ik toch!

Wat vernéém ik toch! Ik stond stil en werentig, daar was 't weer. Daar werd op een viool gespeeld of zo iets. Maar ik kreeg er de griezels van. 't Was net, of er allerlei stemmen meezongen. Niet mensenstemmen! O, nee! Andere stemmen, je weet wel, die ik niet thuis kan brengen! En 't is zuiver waar, mensen! Ik heb 't gehoord met allebei mijn oren!"

„Vroeger heb ik zijn viool ook wel eens gehoord,” zegt vader. „Hij kàn 't, hoor. Soms leek 't, of er tien violen speelden, in plaats van één. Soms leek 't, of de Engelen er bij zongen. Dat heb jij nu ook gehoord, Arie.”

„Engelen? Engelen? Nee baas, nee baas, 't was heel iets anders. 't Is net, dat ik haastig doorgelopen ben, anders kon ik je misschien nog veel meer vertellen.”

„Och, kom!” bromt vader weer. „Arie, Arie, ik geloof, dat je oud wordt. Man, man, je loopt te dromen op de weg.”

Maar Arie zegt: „Niks, hoor baas, ik ben pas vier en zeventig. Ik ben nog een heel jong broekie, want mijn grootvader is acht en negentig geworden.”

Nu moeten allen hartelijk lachen om die oude, jonge Arie. 't Avondeten is afgelopen. Vader dankt en dan gaan ze allen nog wat van de mooie voorjaarsavond genieten.

De volgende dag en heel wat dagen daarna lopen Tinus en Tonia weer hard langs het gevaarlijke hek. Ze denken aan bommen en vreselijke ontploffingen. Ademloos staan ze eindelijk stil op 't open veld. Gelukkig, in de verte zijn mannen aan het werk. Hun fietsen liggen in het gras naast de greppel. Zelfs de fietsen kijken hen troostend aan.

Tinus en Tonia zien elkaar aan. Ze zijn nog heel! Ze bloeden niet eens! Er is niets ergs gebeurd!

Nee, er gebeurt niets. Behalve, dat 't wärmer, dat 't zómer gaat worden! De elzestruiken hebben lange, stuivende katjes gehad. Tonia heeft een hele bos voor haar juffrouw meegebracht. Die was er blij mee en heeft er van verteld, hoe wondermooi die katjes zijn gemaakt. Ze komen zo vroeg in het voorjaar, nog eer de blaadjes zich ontplooid hebben, omdat de wind dan beter vat op

die elzekatten kan krijgen. De wind waait ze heen en weer, tot dat het fijne, gele stuifmeel in 't rond vliegt. En denk eens: er zitten op die takken nog andere katjes, heel, heel kleine, rode katjes. Daarvan kunnen de zaadjes groeien, maar dan moet er eerst stuifmeel opgewaaid zijn. Daarvoor zorgt de wilde voorjaarswind, die door de takken suist. Maar de Here God heeft alles zo fijn gemaakt, dat alle bomen een kansje hebben om zaad te maken en jonge boompjes om zich heen te krijgen. Precies als een moeder met een stel kinderen.

En hoe gaat 't met de haag, met die dichte doornhaag? Ook daaraan zijn knoppen gekomen. Nu zitten er al jonge blaadjes aan. Binnenkort groeit het gat in de heg dicht. Niet het gat in de rietmat. Want een rietmat is een dood ding. Daar groeien geen knoppen en blaadjes aan.

Tinus en Tonia zouden nu nog door het gat kunnen kijken. Maar ze dóen het niet! Ze dūrven niet!

En dan . . . Op een mooie, zonnige morgen . . .

Hóór! Hóór! Ó, hóór!

Tonia grijpt Tinus bij zijn arm; haar vingers knijpen wild door zijn blouse-mouw heen. En Tinus zegt niet eens: au! Hij staat stil. Tonia staat stil. Onbeweeglijk staan ze allebei! 't Lijkt, dat ze op die plaats zijn vastgevroren. Ze houden de adem in. Ze luisteren. In hun ogen komt weer de oude, nare bangheid. Dat geluid! Dat vreemde geluid! Wat wàs 't? Zou 't nog eens terugkomen? Stil, stil! Wachten en luisteren! Hoor je al wat?

En dan, opeens, ja! daar is het weer!

„Wau, wau, wau!”

Tinus en Tonia zuchten diep. Is 't anders niet?

„Wau, wau, wauwauwau!” Een hond! De scherpe, felle blaf van een klein hondje! Achter de rietmat, in de verwaarloosde tuin van de tovenaar.

Hoor, het hondje keft opnieuw. „Wau! wau!”

„'t Is een hond,” zegt Tinus. „De tovenaar heeft een hond gekregen. Kom gauw mee, zo meteen hitst hij hem op ons af. Hoor hem te keer gaan!”

„Hij kan toch lekker niet door 't gat,” zegt Tonia, maar ze stapt toch iets vlugger langs het hek dan gewoonlijk en Tinus stapt met haar mee. Je kunt ten slotte niet weten, wat een tovenaard met zijn hond kan doen!

„Wau, wau, wau!”

Dat hondegekef klinkt hun voortdurend in de oren. Ook als ze in de schoolbanken zitten. De tovenaard heeft dus een hondje gekregen. Waar vandaan? Zou 't hondje in één van die grote kisten hebben gezeten? Kan niet, daarin was 't al lang gestikt, bij gebrek aan lucht. Of. . . . als ze er nu eens luchtgaatjes in maakt hadden. . . . zou 't dan ook niet kunnen? Daarover denkt Tinus zwaar na. Hij maakt fouten in zijn sommen, maar het ergste gebeurt in de aardrijkskundeles. De kaart van Zeeland hangt voor 't bord, de meester wijst één van de brede stromen aan, die als blauwe banden over de kaart kronkelen.

„Tinus, hoe heet deze stroom?”

En Tinus zegt prompt: „'t Hondje”.

De hele klas lacht en als meester óók lacht, buldert de klas, totdat de buurman van Tinus eindelijk de goede naam noemt: Hont of Westerschelde.

Met Tonia gaat 't niet veel beter. Die vraagt gewoon aan haar juffrouw, of je kleine hondjes wel in een kist verzenden kunt. Om háár lacht ook de hele klas en de juffrouw zegt, dat ze niet zulke malle vragen mag doen. Ze weet toch wel béter!

O, o, wat een geluk, dat 't eindelijk vier uur is! Tinus en Tonia lopen hard weg van die nare school. Ze horen nog juist, hoe de jongens hen achterna roepen: „Hondje! Hondje!” Zou dat nu voortaan de scheldnaam voor Tinus worden? Akelig, hoor!

Bij het gat in de heg blijven ze stilstaan. Zou het hondje misschien wéér blaffen?

„Als-ie ons hoort, dan blaft-ie niet,” zegt Tinus. „Dan is-ie bang, dan kruipt-ie weg.”

Daarom staan ze heel stil en kijken naar het gaatje en luisteren scherp. Alles blijft stil.

„Niks, hoor,” zegt Tinus. „Kom mee, we gaan naar huis.”

Maar dan, opeens, is er een geluid. Er gaat een deur open en weer dicht. En dan is er ook opeens dat vrolijke, vriendelijke hondegekef.

„Hoor! daar heb je hem!”

„'t Is vast een zwart hondje,” zegt Tonia, „een pikzwart hondje met lang haar en flap-oren.”

„'t Is een kees,” meent Tinus, „een grijze kees. Dat hoor je toch aan zijn stem?”

„Nietes, hij is zwart; hij is vast en zeker zwart. Een kéés, jô! een kees is veel te groot! Dit is een klein hondje, héél klein. Zó klein.” En Tonia wijst met haar handen de lengte van een poppenhondje aan. „Och, gekke meid, zulke kleine honden bestáán niet. 't Is vast een kees.”

„Nietes. Zal ik kijken? Ik durf best, hoor. Beur mè maar een eindje op.”

Daar gaat ze al omhoog. En daar kan ze door het gat in de tuin kijken. 't Hondje is wit en kortharig. Maar! Maar! 't Andere, dat ze ziet! Daarvan worden haar ogen groot en rond! Daarvan moet ze hijgen! Want . . . want . . . bij dat witte hondje . . . Plof, zegt Tonia op de grond. Tinus kon haar niet meer houden. Ze wordt er niet eens nijdig om. Ze staat met grote, ronde ogen. „O, Tinus!” zegt ze. „O, Tinus! bij het hondje, in de tuin, is een jongen! En die jongen ligt op zijn bed. Zomaar buiten. Helemaal togedekt.”

„Bestaat niet,” zegt Tinus.

„Wel waar, ik heb 't toch zelf gezien? En 't hondje is bij hem. En hij riep: grootvader! grootvader!”

„Kwam de tovenaer toen?” vraagt Tinus gretig.

„Dat weet ik toch niet? Je liet me vallen.”

„Kijk dan nog eens, Tonia. Toe maar, één keertje.”

„Nee, hoor, dat durf ik niet. Als de tovenaer er is . . . als-ie me ziet . . . Hij weet dat nog bèst van die stok. Nee, hoor, dat doe ik vast niet! Ik ga naar huis, aan moeder vertellen. We hebben hem niks gedaan, dit vertel ik aan moeder, hoor!”

Samen lopen ze verder. Opeens blijft Tonia weer staan. „En nou

weet ik nòg wat. Jouw stok, jouw elzestok, stond bij de jongen z'n bed. En 't hondje mocht er mee spelen."

„Mijn elzestok? Dan ga ik hem halen!" roept Tinus.

Maar voorlopig gaat hij met zijn zusje mee naar huis. Naar 't huis van de tovenaer gaan en je stok opeisen? Je kunt 't wel zeggen! Maar — dóen? Dat is een tweede!

De staldeur staat open. In de stal wordt druk gepraat. Zou er weer een kalfje geboren zijn? Zou de veearts daar binnen wezen? Tonia en Tinus kijken om zich heen. Neen, zijn motor staat er niet. Wat zou er dan aan de hand zijn?

Stilletjes gaan ze naar de stal. O, 't zijn alleen maar vader en moeder en ouwe Arie, maar die Arie praat wel voor drie. Hij is in 't dorp geweest, hij weet véél nieuws. Met grote ogen zien Tinus en Tonia hem aan. De grote mensen hebben er niet eens erg in, dat ze er bij gekomen zijn.

„Ik moest een hele poos wachten bij de hoefsmid," vertelt Arie, „vanzelf, dat is altijd zo, d'r waren drie paarden vóór ons. Toen zijn we maar wat gaan praten met mekaar, om de tijd te korten."

„Jij met de paarden, Arie?" vraagt moeder. „Wat had ik dàt graag willen horen."

Arie ziet haar bestraffend aan.

„Nee, vrouw, ik praatte met de boeren, die bij de paarden hoorden. En spot er niet mee, mensen, want 't is ernstig genoeg. 't Hele dorp is er vol van. De muzikant heeft gisteren zijn hele familie op zijn dak gekregen."

„Zijn hele familie, Arie? En boven op 't dak? Rare plaats om visite te ontvangen. Zou 't dak ze wel houden, denk je?"

De oude knecht dreigt vader met de vinger. „Baas, baas, je bent een spotvogel. Dat ben je altijd geweest. Luister nou maar verder. 't Zijn twee personen, zijn kleinzoon, en dan zijn schoondochter, de moeder van die jongen."

Opeens wordt vaders gezicht ernstig.

„En de zoon?" vraagt hij haastig. „Was die er niet bij?"

Je kunt horen, hoe graag hij wil, dat die zoon, zijn vroegere vriend, ook teruggekomen is! Vol spanning zien allen de oude knecht aan. Die schudt zijn hoofd.

„De zoon is dood,” zegt hij. „Ik zei je immers al, baas, dat er niks te lachen of te spotten was! In de oorlog is hij gesneuveld, hij was officier. Nee, niet hier in 't land. Ergens in de Oost. Hij was in 't Amerikaanse leger. Hij was Amerikaan geworden. Hij was immers indertijd naar Amerika gevlucht, zoals je vertelde?”

Vader knikt. Ja zeker, zo was 't precies.

„Nou, die is dus dood. Zijn vrouw kon daarginds niet meer leven. Daarom is ze hierheen gekomen met haar jongen. Naar grootvader, om zo te zeggen.”

„'t Jonge, jonge,” zegt vader. En moeder zegt zacht: „Wat treurig, wat treurig! Je zal maar zo'n grootvader hebben. En waarvan moeten die mensen leven?”

„Dat is 't juist, vrouw. D'r moet geen krumel geld in huis wezen. Een hoop rommel. Maar geen geld. Dat kan toch nooit goed gaan. Zo'n jochie lust wel wat, precies als onze jongens hier.”

„Ja,” zegt moeder, „kinderen moeten goed voer hebben.” Ze legt haar hand op Tonia's hoofd en streelt zacht het goudblonde haar van haar meisje. En ze kijkt naar Tinus, haar gezonde jongen, die zo stevig op zijn benen staat en al kan werken op de boerderij. Dan zucht ze. Van meelij met de jongen, die ze nooit gezien heeft.

Arie wil graag nog veel meer vertellen, maar vader valt hem in de rede.

„We willen eerst nog een uurtje werken, Arie. Straks, aan 't avondeten, vertel je maar verder. We willen 't graag horen, hè moeder?”

„Ja,” zegt moeder. „Ik wil er graag alles van weten.”

Vaders stem wordt weer vrolijk; hij maakt weer grapjes.

„Waar is ons peerd, ouwetje?” vraagt hij aan Arie. „Heb je dat soms bij de hoefsmid vergeten?”

„Nee, baas, ik heb hem direct maar in de wei gebracht.”

Zo, dat is goed. De mannen gaan aan hun werk. Moeder neemt haar tweetal mee naar binnen. Ze geeft hun elk een snee brood met dikke boter en bruine suiker er op. Ze denkt aan 't vreemde jochie, aan de kleinzoon van de muzikant. Wat zou dat kind eten vanavond? Kon ze voor hem ook maar een paar flinke boterhammen maken. Ook voor zijn moeder. Ja, en ook voor de oude man. Welja, waarom ook niet voor hem!

Dáár, opeens, begint Tonia te praten. Heel vlug. „Dat jochie, dat wisten wij wel, hè Tinus? We hebben hem gezien. Hij heeft

een hondje, een wit hondje. En hij ligt buiten op een bed, helemaal toegedekt, net precies of 't nacht is. Hè Tinus?"

„Wát?" zegt moeder verbaasd. „Wat vertel je me nu? Hoe kàn dat? Zijn jullie dan daar aan huis geweest?"

O, wee, o, wee, nu zitten ze in de val! Nu moet Tonia alles vertellen. Van het gat in de haag; van de onkruid-tuin. En — van de boze tovenaarsjas.

„Tovenaar?" roept moeder. „To-ve-naar? Hoe kom je dáárbij, zusje!"

„Ja, moeder, heus, hij is een tovenaarsjas. Hij liep buiten, helemaal krom. En hij had een jas aan met blauwe ruiten, tot op de grond, moeder. Dat is toch een tovenaarsjas, hè moeder? In mijn grote vertelselboek staat precies zo'n tovenaarsjas. Opzoeken, moeder? Ik heb hem zó!"

„Je bent een kleine domoor," zegt moeder. „Zo'n geruite jas heet kamerjapon; de stadse heren hebben er altijd een; die trekken ze aan, als ze eens echt lui willen wezen. In 't boerenland hebben de mannen daar geen tijd voor, maar in de stad leven de mensen heel anders. De muzikant liep in zijn kamerjapon, Tonia. Daarom is hij toch geen tovenaarsjas? Hoe kom je er bij!"

„O, maar later... later schòld hij op ons! Echt waar, moeder, later zei hij allemaal akelige dingen!"

„Tegen jullie? Kon hij je dan zien? Door dat gat in de rietmat zeker! Och, kom!"

Nu krijgen Tinus en Tonia allebei een kleur. Ze nemen opnieuw een hap en kauwen en zwijgen. Zweeg moeder nu óók maar! Maar dat doet ze niet! Moeders worden altijd nieuwsgierig... en vragen... en vragen... , wanneer je zelf eigenlijk helemaal niets meer vertellen wilt.

„Verder, Tonia. Je mond is leeg. Vertel op."

„Is niks meer, moeder."

„Jawel, er is wat, ik zie 't aan je. Zonder liegen, Tonia, wat was er nog meer?"

„Moet Tinus maar vertellen, hoor. Ik doe 't niet."

„Nou, Tinus? Hoe ging 't verder? Hoe kon de muzikant erg in jullie hebben? Zonder liegen, Tinus.”

Tinus draait op zijn stoel heen en weer.

„We hadden een elzestok moeder, die had ik uitgesneden.”

„Waarom had je die?”

„Omdat Tonia bang was voor de tovenaar; ik moet toch op Tonia passen? Dat zegt u altijd.”

„Dat is waar. Dus je wilde voor haar vechten, met die stok? En toen?”

„Nou, ik stak de stok door 't gaatje. En toen . . . toen pakte hij hem beet. Toen deden we, wie 't sterkste was. Maar ik liet los. En nou heeft hij mijn stok. Die jongen heeft hem, we hebben 't zelf gezien. En 't hondje, dat ze hebben, is wit.”

„Zo, zo, zo,” zegt moeder. „En je zult wel wat geroepen hebben ook. Dat hoort er gewoonlijk zo bij.”

„We hadden een versje,” bekent Tinus. „Tovenaar, pak me maar! Pak me dan, gekke man! Meer niet, hè Tonia?”

„Nee, meer niet. En 't was helemaal niet erg!”

„Ja, dat zeg jij. Maar ik vind 't wel erg, als je dat maar weet.”

Dan gaat moeder naar 't fornuis, om in de pap te roeren. Haar handen roeren al maar door met de grote, houten lepel. Maar haar hoofd en haar hart zijn bezig met de oude muzikant. Met hem — en met haar kinderen. Dáárom kijkt ze met zulke ernstige ogen in de wasemende pan. Kijkt ze naar de pap zo ernstig? Vindt ze papkoken zulk moeilijk werk? Wel neen! Moeder heeft wel honderd, misschien wel duizend keer karnemelkse pap gekookt! 't Gaat helemaal vanzelf, ze kan 't wel slápend doen! Neen, in werkelijkheid ziet ze niets van wat er in de pan is. Ze ziet haar kinderen, haar Tinus en haar Tonia. En met die kinderen is iets niet in orde. Je hoort het aan hun praten, je ziet het aan hun manieren. Ze zijn gekomen op een weg van schelden en plagen, en — bang zijn. Ze vinden 't reuze spannend, ze vinden 't een avontuur. Maar 't is geen goéd avontuur, 't is geen goéde weg. Tinus en Tonia moeten omkeren op die verkeerde weg, ze moeten er helemaal vanaf. Maar hóe? Hoe kun je iemand van een

boze weg afhelfen? Moeder weet 't niet. Ze denkt en denkt. Ze weet het niet. Dáárom zien haar ogen zo ernstig.

„O, Here Jezus,” bidt ze zachtjes, „wilt U mij helpen? Ik ben zo dom, ik weet niet eens, wat ik tegen mijn eigen kinderen moet zeggen. Maar U weet het wel, wilt U mij raad geven, Here?”

En dan — opeens: ze weet het al. Haar ogen worden weer blij, de Here Jezus heeft al geholpen. Ze ziet naar Tinus en Tonia, die stoute rakkers. O, wat houdt ze toch veel van haar tweetal. Heel haar hart stroomt over van warme, sterke liefde, ook nu ze verkeerd gaan. Ja, juist nú!

„Moet je horen, jongens,” zegt ze vrolijk. „Daar dacht ik opeens: als de Here Jezus nu eens door ons dorp kwam lopen!”

Verrast kijken de kinderen haar aan. De Here Jezus door hùn dorp? O, dat kunnen ze zich bèst voorstellen. Ze hebben zo vaak van Hem gehoord; in de school, in de kerk, en thuis, bij 't lezen uit de kinderbijbel. Ze weten precies, hoe Hij er uitzag, hoe Hij gekleed ging en hoe vriendelijk Hij voor alle mensen was. Nu moeder het zo zegt, is 't net, of 't werkelijk gebeuren gaat.

„Zou Hij ook bij ons komen?” vraagt Tonia. „Ik wóu 't! Ik zou 't pad mooi aanharken, we zouden alles erg netjes maken, hè moeder?”

„Dat doen we zéker,” zegt moeder blij. „Want natuurlijk komt Hij bij ons. Hij houdt van alles, wat buiten is, van bloemen en bijen en vlinders. Eens heeft Hij gezegd, dat de wilde bloemen nog veel mooier gekleed waren dan zelfs koning Salomo. Zijn Vader in de Hemel heeft alles zo mooi gemaakt. Daarom houdt de Here Jezus er zoveel van.”

„En van schapen en van lammetjes ook, hè moeder?”

„Zeker, daarvan houdt Hij 't meest.”

„Nee, moeder, van mensen en kinderen houdt Hij 't meest.”

„Daar heb je gelijk in, zusje. En als de Here Jezus dan bij ons is geweest, en we hebben Hem alles laten zien, dan zegt Hij: Zo, nu ga Ik naar 't dorp. Hij gaat langs de weg, die jullie ook altijd lopen. Wij kijken Hem na, 't was fijn, dat Hij bij ons kwam.”

„Dan gaat Hij naar het dorp. Die mensen kent Hij ook wel, hè moeder?”

„Ja zeker. Maar voordat Hij in het dorp komt, moet Hij langs de haag en de rietmat van de oude muzikant. Daar ziet Hij een heel bleek jongetje en een zieke man.”

Verwonderd ziet Tinus zijn moeder aan.

„Kijkt de Here Jezus dan ook door 't gat in de heg?”

„Dat hoeft Hij niet te doen, mijn jongen. Hij ziet ze ook zó wel, precies zoals Hij ons ook ziet. De Here ziet naar hen met bedroefde ogen. 't Doet Hem pijn, dat die stumpers 't zo slecht hebben. Waarom is er nu ook geen mèn's in 't dorp, die meelij met hen heeft? Aan ons allemaal denkt de Here ook met droefheid. Zondags zitten ze in Mijn kerk, denkt Hij, ze luisteren naar Mij en zingen voor Mij. En door de week doen ze precies, of ze Mij niet kennen. Maar Ik zal jullie helpen, zegt de Here Jezus. Ik zal mensen naar jullie toesturen met melk en eieren en een mooi, vers tarwebrood.”

„En met aardappelen en met spinazie,” telt Tonia op.

„En met kersen, als ze rijp zijn. En met bessen. En met suikerpeertjes,” zegt Tinus.

„Precies. De Here Jezus weet wel, dat we een massa hebben om weg te geven.”

„Doen we 't ècht, moeder?”

„Natuurlijk! Wat dacht je nou?”

„Ha! fijn!”

„Maar luister nu verder. De Here staat daar een poosje bij die haag te kijken en te wachten. Je kunt Hem niet zien. Toch is Hij er. 't Blijft stil op de weg. De mussen sjilpen, in de verte blaft een hond. Een mooie bosduif komt bij Hem zitten en draait zijn kopje heen en weer. De Here Jezus strijkt hem voorzichtig over de veren, dan vliegt de duif weer weg. En dan komen er twee kinderen langs, een jongen en een meisje.”

„En dat zijn wij, hè moeder?”

„Ja, dat zijn jullie. Je komt uit school. Je ziet de Here Jezus helemaal niet. Maar je ziet wel 't gat in de haag. En dan . . . dan ga

je plagen en treiteren, totdat je er zelf wild en bang van wordt. En de Here Jezus hoort het en het doet Hem zo'n pijn. Hij kòn jullie straffen. Hij dóet het niet. 't Zijn Mijn kinderen, denkt Hij bedroefd, ik dacht, dat ze Mijn vriendjes waren. En nu doen ze zó! Jullie weet natuurlijk niet, dat Hij daar ook is, daarom denk je, dat 't niet hindert, óf je de oude man uitscheldt en plaagt."

Tinus en Tonia hebben met open mond hun moeder aangestaard. Nu krijgt Tonia een vuurrode kleur. Opeens steekt ze haar wijsvingers in de oren, Tinus doet het ook. Ze willen niet verder luisteren. Daarom bewegen ze de vingers op en neer. Nu suist en bruist 't in hun oren als een stormwind. Moeders zachte stem kan daar niet doorheen dringen.

Moeder doet net, of ze 't heel gewoon vindt. Ze let weer op haar pap. Die bobbelt zachtjes, ze is bijna gaar.

„Ze hebben 't begrepen, gelukkig,” denkt ze. „We moeten die arme mensen helpen. Dat jochie moet natuurlijk goed eten hebben, anders wordt hij nooit weer beter. Morgen stuur ik hun wat. Nee, vanavond nog. Néé, nú, direct!”

„Zusje!” roept ze opeens heel luid, „roer jij eens als een grote meid in de pap!”

Nu gaan de vingers vlug uit de oren. Helpen bij 't eten koken? Dat doet Tonia gráág. Handig neemt ze de grote, houten lepel van moeder over. „Anders brandt ze aan, hè moeder?”

„Ja, anders brandt de pap aan.”

Moeder neemt van een haak de grote hengselmand en begint hem vol te pakken. Eieren, een kluit boter, een brok kaas, en nog veel meer lekkernijen. Met grote ogen zien de kinderen toe. Wat wil moeder met dat alles? Kijk, de mand is vol. Er komt een schone, blauwe keukendoek overheen. En nu . . .

O! dat is erg! Dat is héél, héél erg!

„Ziezo, jongens, ik heb hem volgepakt, nu brengen jullie dit alles naar de muzikant. Kom, pak aan, Tinus en Tonia, samen dragen!”

„Ik durf niet,” zegt Tinus stroef. „Dat durven we niet, hoor.”

En Tonia zegt spinnig: „Nee, moeder, dat kan niet. Hij wil ons

vermóorden, dat heeft hij zelf gezegd, toen die keer."

Zal moeder nu niet terugkrabbelen?

Maar och, och, die moeder! Ze geeft niets om dat vermóorden. Ze doet. . . . of 't een grapje is!

„Dat meende hij niet! Wie weet, hoe vaak hij al geplaagd is! De man is er ziek van geworden, hij heeft driftbuien en gooit er dan alle lelijke dingen uit, die hem voor de mond komen. Maar 't ook doen? Wel nee! Toe, denk eens aan ons verhaaltje. De Here Jezus wacht ècht op jullie, of je dit voor Hem wilt doen."

„Maar we durven toch niet, hè Tinus?" vraagt Tonia met tranen in de ogen.

Kijk eens, daar komt vader binnen. Precies op tijd, want Tonia zou juist in een vreselijke huilbui losbarsten.

„Wat is hier aan de hand?" plaagt vader. „Verdrietjes bij de kleine meid?" Hij wil aan haar krulletjes trekken, maar Tonia schudt vaders hand af.

„En nu weer kwaad? Wel, wel! Weet jij er van, moeder?"

„Och, ik wil de jongens dit mandje naar de muzikantenfamilie laten brengen. En ze durven niet, de helden!"

„Laat Arie dan even meelopen! Dat kan nog best voor 't avondeten. Durf je wel, als Arie meegaat?"

O ja, met Arie er bij durven ze wel.

„Nou, vooruit dan maar. Zo gauw als een pasgesmeerde kruiwagen, hoor. En per omgaande terug. Anders de hond in de pot." Daar stappen ze al heen met hun drieën. Boosheid en tranen zijn gezakt. De mand is erg zwaar. Arie mag hem ook best een eindje dragen. Arie is nog sterk genoeg al is hij oud. Hij kan nog een jong paard de baas blijven. En deze mand draagt hij met gemak. Eerst lopen ze vlug, omdat ze gauw weer thuis willen zijn. Maar als ze dichterbij het eenzame huisje komen, worden de benen steeds trager. 't Is net, of ze niet goed meer voort willen. Tonia's voeten slepen over de grond, ze jagen wolken stof op. O, o, hoe moet 't straks toch gaan!

„Zou hij ons heus niks doen, Arie?"

„'t Is niet gezegd, dat hij zelf opendoet," zegt Arie geheimzinnig.

„Ik mag voor jullie lijn, dat 't een ander is. Daar zou je bij boffen, jongens.”

Zie je wel? Arie is ook niet erg gerust op de zaak. Nog trager gaat 't voorwaarts. Arie grinnikt, maar dat zien Tinus en Tonia niet. Zij zien alleen maar de tovenaer, in een rare, geruite jas, en met gebalde vuisten.

Toch komen ze bij 't muzikantenhuis. Toch moeten ze het tuinhekje openmaken. Toch . . . moeten ze aanbellen.

„Doe jij 't, Arie?” smeekt Tinus. „Hier heb je de mand. Doe 't maar, Arie.”

„Je moeder heeft gezegd, dat jullie 't moeten doen,” bromt Arie. „Bovendien, ik kan niet bij die bel komen, dat kun je toch zó wel zien. Ik ben er alleen maar bij, voor 't geval, dat er gevaren dreigen.”

„Er dreigen gevaren, Arie! Doe 't nou maar! Toe, Arie!”

Maar Arie blijft standvastig bij 't hekje staan. Tinus en Tonia moeten zelf doorlopen en de mand afgeven. Daar denkt Tonia opeens weer aan 't verhaal van moeder. Als de Here Jezus hier nu is, om te kijken, wat ze doen. . . . zou Hij hen dan ook niet beschermen, als 't gevaarlijk wordt? Natuurlijk zal Hij dat doen! „Kom mee, Tinus,” zegt Tonia. „Je hoeft niet bang te wezen, ik ben 't ook niet meer.”

Ook Tinus heft zijn hoofd stijf rechtop.

„Vanzelf niet,” zegt hij, „ik dacht alleen maar, dat jij bang was! Blijf jij daar maar staan, Arie, dan kun je hard weglopen, als je bang wordt!”

„Toe, schiet op!” bromlacht Arie. „Schiet op, kleine opschepper! Ik heb zin in de pap. Hup, Tinus! Hup, Tonia!”

Van 't hekje naar de deur is iets meer dan tien stappen. Tinus belt aan. Rrrènnngg! doet de bel door 't huis. Wat duurt 't lang, eer er iemand komt opendoen! Allerlei gedachten springen door hen heen. Tonia kijkt naar de struiken van de tuin. Zou daar ergens de Here Jezus zijn? Want Hij is er, ze voelt het duidelijk. Hoor, hoor! Daar komen voetstappen in de gang. Nu wordt

't toch wel èrg spannend! De deur wordt geopend. Zou 't....
zou 't de tovenaer zijn?
„Ik sla hem neer!” denkt Tinus wild. „Als hij kwaad wil.... ik
sla hem neer! Ik kan 't best!”
De deur is open. In de gang staat een dame met een erg lief,
maar heel erg bléék gezicht. Haar ogen.... zou ze pas nog ge-
schreid hebben?
„Moet jai hier sain, kinderen?” vraagt ze. En Tinus antwoordt
beleefd: „Ja, mevrouw, en dit is van moeder, omdat.... omdat

u een ziek jochie hebt. . . . En omdat. . . . mijn vader de vriend was van zijn vader, ziet u?"

Even kijkt de bleke dame wat verbaasd. Dan pakt ze blij de mand aan.

„Och, is dat voor main Freddy, voor main Frederik?" vraagt ze verrast. „Ou, dat is héérlijk! Jai maakt mai só blai! Ik heb aldoor God om hulp gebeden. . . . Nu geeft Hai dit! Ik ben só blai! Willen jullie niet even sien bai main Freddy? Main Frederik?" Voor hij het weet, zegt Tinus: „Morgen uit school, mevrouw. We moesten nu gauw weer thuiskomen, ziet u?"

„Morgen. Dat is koed, dat is heel koed. Ik sal seggen het aan Freddy. Hai sal só blai sain!"

„Waarom zei je dat nou?" vraagt Tonia, als ze weer op de weg lopen. „Nou moeten we er morgen weer naar toe."

„Omdat ik die jongen wil zien," zegt Tinus. „Als jij niet durft, dan ga ik alleen."

„Ik ga wèl mee. Die mevrouw is lief. Wat praat ze enig, hè?" En Tinus zegt: „Dat is Amerikaans. Zo praten alle mensen in Amerika en 't is heel niet moeilijk om te leren. Je kan 't zó."

„Hoor hèm! Hij kan 't weten!" bromt Arie. „Maar nou stil wezen en opschieten. Ik zei je ommers al, dat ik rammel van de honger?"

Als ze thuiskomen, kunnen ze meteen aanschuiven voor het avondeten. Na het danken leest vader de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan.

Wie had nu de wil des Heren gedaan?

De Samaritaan, omdat hij zijn naaste hielp.

„Jullie hebt ook een beetje Samaritaans-werk gedaan," zegt moeder tegen haar tweetal. „Wat zul je nu lekker slapen vannacht?"

En dat is ook zo. Ze slapen als rozen, uren achtereen, totdat de vogels hen weer wakker zingen.

Maar vóórdát ze insliepen, is er toch nog iets gebeurd. Moeder ging nog eens bij hen kijken; er was iets, dat haar niet met rust liet. 't Was, alsof ze op iets wachtte; net, of de dag nog niet helemaal kláár was.

Toen heeft Tonia haar moeder naar zich toegetrokken, de armen om haar hals geslagen en in haar oor gefluisterd: „Ik heb zo'n spijt, dat we de muzikant geplaagd hebben, en dat we de Here Jezus pijn hebben gedaan.”

En Tinus, in 't kamertje daarnaast, heeft gebromd: „Waarom heeft u dat verhaaltje van de Here Jezus niet eerder verteld? Dan hadden we 't niet gedaan. En nou zit ik er maar mee.”

Aan allebei haar kinderen heeft moeder toen kunnen zeggen, dat 't kwaad hun vergeven was, omdat ze echt berouw hadden. Daarna is ze met een licht hart weer naar de keukenkamer gegaan, waar vader en Arie op hun kop koffie wachtten. En de kinderen zijn gaan slapen; vijf kwartier in 't uur.

De volgende dag. Vier uur.

De school gaat uit. Kinderen rennen en lachen en schreeuwen van plezier om hun vrijheid.

„Tinus! Blijf nou nog! We gaan verspringen, jô!”

„Tonia! Tonia! Ga je met mij mee? We hebben jonge konijntjes!”

„Nee!” roepen ze. „We moeten een boodschap doen voor moeder!”

„Flauwerds! Akelige boerenkippen!”

„Schelden doet geen zeer!” roept Tonia terug. Ze keert zich even om en maakt een lange neus. „Lekker! Lekker! Schelden doet geen zeer!”

Daarna holt ze vlug Tinus achterna.

„Anders had je een konijntje gekregen, maar nou krijg je er geen!” roept het meisje nog.

„We hebben konijnen zat!” roept Tonia, al voorthollend.

Dan zijn ze ook al heel gauw uit het gezicht van de schoolkinderen. Een boodschap doen! Je kunt 't makkelijk zeggen, maar 't ook doen? O, wee! Natuurlijk moeten ze gaan; de grote mand is gisteren achtergebleven in het muzikantenhuis en moeder kan die mand niet zo lang missen. Anders . . . anders . . .

Gisteren viel het bezoek erg mee.

Hoe 't vandáág zal gaan?

Opnieuw is 't vreemd en angstig, om zomaar het hekje van de tovenaar open te maken . . . om door de onkruid-tuin te stappen . . . om aan te bellen!

Wie zou er nú opendoen?

Rrèng! zegt de bel.

En weer valt 't mee. De bleke mevrouw opent zelf de deur.

„Ou, sain jullie daar?” vraagt ze op haar grappige manier. „Ou, ik ben blai! De mand is bai main Freddy. Hai wil graag sien jullie. Kom maar met mai mee. Main Freddy sal só blai sain! Kom maar gauw in!”

Dromen ze?

Of is hier tòch een geheime tovermacht?

Tinus en Tonia denken niet meer aan bang-zijn. Ze stappen zomaar over de drempel. Achter hen gaat de deur dicht. Ze zitten om zo te zeggen in de val. Maar bàng? Neen, hoor!

Ze stappen achter Freddy's moeder aan. Een kamer door, die bijna leeg is. Dan door een serre, die helemaal leeg is. Zo komen ze in de tuin en lopen regelrecht naar het bed, dat ze een paar dagen geleden ook al gezien hebben. Toen uit de verte. Nu van dichtbij. Een donzig wit mormeltje springt hen tegemoet. „Wau! wau! wau!” 't Zet zijn dunne pootjes schrap; 't laat zijn kleine, hagelwitte tandjes zien en verbeeldt zich, dat hij er zo dreigend en vreselijk uitziet als een leeuw.

„Hello!” roept een jongensstem. „Blij, dat jullie er zijn. 't Is hier een beetje saai, weet je; geen vrienden en zo. Hier, Tippy! Hier, domoor! Waarom blaf je zo? 't Is immers goed volk!”

Tippy springt op het rustbed en nestelt zich in de arm van de jongen. Zijn heldere, ronde oogjes houden Tinus en Tonia stevig vast. Af en toe gromt hij en laat dan meteen zijn grappige dolktandjes weer zien. Ze moeten van zijn baasje afblijven, hoor! Anders krijgen ze met hèm te doen. Met hèm, de gevaarlijke, witte leeuw!

Gelukkig begint de jongen te praten. Want Tinus en Tonia zijn

te diep onder de indruk van 't geval. Er wil geen woord door hun keel komen.

„Hoe heten jullie? Zijn jullie de kinderen van de mand? Fijn was dat, zeg! Moeder heeft direct voor ons alle drie een ei gekookt. Straks krijg ik er weer een.”

„Ik heet Tinus en zij heet Tonia. Onze kippen leggen eieren, zie je?”

Nu lacht de jongen ondeugend. „Is 't heus? Bij ons in Amerika leggen ze warme bollen. Tenminste 's zomers, 's winters leggen ze natuurlijk ijswafeltjes.”

Stom verbaasd zien Tinus en Tonia hem aan. Dan begrijpen ze, dat 't een grap is en lachen mee.

„Ben je ziek?” vraagt Tinus.

„Een beetje. Geen t.b., hoor! Alleen maar zwak. Van de zomer ben ik weer beter.”

„Kom je dan bij ons spelen?”

„Ja. Maar eerst moeten jullie bij mij komen spelen.”

„Spelen? En je kan niet eens lopen!”

„O, dammen! En schaken! Kun jij schaken, Tinus? Ik wel! Ik heb 't wel eens van mijn vader gewonnen. Lang geleden.”

De jongen zwijgt opeens. Een wolk van treurigheid strijkt over zijn gezicht. Tonia en Tinus zwijgen ook. Wat erg is dat. . . . als je geen vader meer hebt!

Tippy is tot rust gekomen. Hij slaapt naast zijn baasje. Wat is 't nu stil in deze vreemde, kale tuin. Zo stil. . . . zo stil, als 't thuis, op de boerderij, nooit is. Daar kakelt altijd wel een kip, of kraait een haan, of piept een kruiwagen. Daar is vaders zware stem, die iets roept tegen de knecht; daar is de brombas van oude Arie. Stil?

Maar. . . . wat is dat dan?

Hóór! Daar is 't al weer! 't Komt uit het huis. Verschrikt kijken Tinus en Tonia de jongen aan.

„Wat is dat?”

Freddy richt zich op. Tippy gromt ontevreden.

„Hij stemt zijn viool. Straks gaat hij spelen. Hoor, hij begint! Wees stil, dan kunnen we luisteren!”

Nu luisteren ze alle drie naar de zingende vioolklanken, die de tuin binnenzweven; klagend en blij, langzaam en dansend. Een dunne, witte hand van de jongen komt boven zijn dek uit en slaat de maat. Zijn ogen schitteren, zijn mond is half open. 't Lijkt, of hij dorst heeft naar muziek. Of hij de zachtgliddende tonen indrinkt.

„Hij kàn 't!” fluistert hij. „O, hij kàn 't! Zó kan niemand anders spelen. Geen mens op de hele wereld. Dit is Mozart, wisten jullie dat?”

„Nooit van gehoord,” zegt Tinus.

En Tonia vraagt zacht: „Is Mozart je grootvader?”

„Mozart? Hoe kom je dáárbij! Die oude man is mijn groot-

vader. De muziek, die is van Mozart, weet je!"

„O," zeggen Tinus en Tonia tegelijk.

„Later ga ik ook spelen," vertelt de jongen verder. „Precies als hij op concerten. Hier en in Amerika. Daarom lig ik nu zo stil, weet je. Je moet sterk wezen, als je muziek studeren wilt. Vader wist 't ook wel, dat ik muzikaal ben."

„Je vader is dood, hè?"

Freddy's stem klinkt weer zacht en ernstig.

„Ja, vader is dood. Maar natuurlijk niet ècht! Hij leeft in de Hemel, bij God, en de Here Jezus."

„O," zeggen Tinus en Tonia weer.

„Moeder heeft een verhaaltje gemaakt, dat de Here Jezus hier in de tuin was," zegt Tonia.

Freddy kijkt om zich heen.

„O ja, dat kan best," zegt hij kalm.

Nu zwijgt het vioolspel.

„Hij is moe," vertelt Freddy, „hij kan niet veel meer, hij moet uitrusten."

„Hij is al erg oud, hè?"

„Ja, oud en ziek. Moeder zegt: zijn zenuwen zijn ziek. Hij heeft te veel verdriet gehad, zie je. Daarom is hij vaak boos! Op iederen. Maar vooral op Tippy. Tippy mag niet blaffen, weet je? Grootvader wil dat niet. 't Is moeilijk voor een hondje, om nóóit, nóóit eens te blaffen. Laatst heeft hij Tippy gegoid met een zware vaas. 't Was gelukkig mis en de vaas was kapot. Toen werd grootvader nog bozer. Wij zijn in de tuin gegaan, tot 't voorbij was. Dat was niet prettig, weet je."

„Nee," zeggen Tinus en Tonia. Ze vinden 't rare mensen hier. Ze denken aan de beschreide ogen van de bleke dame. Zou ze om de tovenaer gehuild hebben?

„Wat ga jij later doen?" vraagt de vreemde jongen.

„Ik word boer, net als mijn vader. Fijn, jô, dan mag ik de zwarte inspannen en dan ga ik mestrijden met de kiepkar. En ik krijg kalfjes en dan ga ik naar de markt."

„Maar ik wil moeder worden," zegt Tonia vlug. „Net als mijn

moeder. En dan wil ik tòch op de boerderij blijven, want die is net zo goed van mij, als van Tinus. Ergens anders wonen, dat doe ik niet."

„Jullie zijn grappige kinderen," zegt Freddy.

In het huis begint weer de viool te zingen. Even luisteren de kinderen er naar.

„Dit is Beethoven," zegt Freddy, terwijl hij de maat slaat. „Hij kàn 't! O, hij kàn 't! En alles uit zijn hoofd! Hóór je wel, dat hij een kunstenaar is?"

Maar Tinus heeft nog iets, dat hij vertellen moet.

„Ik weet, hoe je heet. Jij heet Frederik, net als je vader. Ik heet Tinus, net als mijn vader."

„Ja! Hoe weet je dat?" roept Freddy verbaasd. „In Amerika heette ik Fred, hier moet 't weer Frederik zijn. Grootvader noemt mij ook altijd Frederik, voluit."

„Jouw vader woonde vroeger ook in dit huis. Jouw vader was een vriend van mijn vader. Jouw vader kwam bij mijn vader spelen, op de boerderij. Daar woonden grootvader en grootmoeder toen nog. Mijn vader vond 't erg naar, dat jouw vader niet teruggekomen is."

„O," zegt de zieke jongen. „Als ik beter ben, mag ik dan ook bij jullie komen? Ik heb nog nooit een boerderij gezien. Is een boerderij een farm?"

„Niks, hoor," zegt Tinus trots. „Een boerderij is een boerderij."

„Hebben jullie beesten?"

„Nou! Een hele massa! Twee paarden. En een veulentje. En acht koeien. En zes varkens. En kippen. En duiven."

„En een boomgaard," gaat Tonia verder. „En weiland. En aardappelland. En . . . en . . . nog véél meer!"

„Zie je well!" roept Fred. „Een farm! Een echte farm! Dat moet ik àlles bekijken, hoor!"

Maar wat gebeurt er toch in het huis van de muzikant? 't Spelen gaat steeds luider, steeds sneller. Luider en sneller. . . .

Met angst in de ogen ziet Freddy naar het raam, waar het spelen vandaan komt.

„Sst! sst! Als hij zo doet, komt er weer een bui! Misschien heeft hij ons gehoord. . . . of gezien. . . .”

Rrrengg!

„Er knapt een snaar! Hoorde je het? En toch speelt hij door! Hij kan wel op één snaar een hele sonate spelen. Maar als die óók nog knapt. . . .”

Tinus en Tonia vinden opeens, dat ze weg moeten.

„Ja, ga maar, ga maar,” fluistert Fred. „Die kant op. Door de tuin. Ga niet door het huis. Grootvader houdt niet van vreemde mensen. Ga maar gauw.”

Dat zullen Tinus en Tonia heus wel doen. 't Wilde vioolspel is opgehouden. Een deur gaat open en slaat met een slag weer dicht. Komt de tovenaer er al aan? Als hazen rennen ze weg.

„Kom je gauw terug?” roept Freddy hen nog na.

Ze antwoorden niet eens. Zo'n haast hebben ze. De mand? Die hebben ze niet eens! Nou ja, dat komt een andere keer wel. Want ze zullen hun nieuwe vriend vast niet in de steek laten. Maar nu moeten ze eerst thuis in veiligheid zijn. En daar alles aan vader en moeder vertellen. Fijn, dat ze niets meer geheim hoeven te houden!

Met grote ogen luistert moeder naar de opgewonden vertelsels van haar tweetal.

„Zie je wel?” zegt ze. „Zie je wel? Wat ben ik blij, dat we naar de Here Jezus hebben geluisterd.” Dan spreekt ze er met geen enkel woord meer over, die hele namiddag niet.

Wat vader en moeder samen bepraten, 's avonds, als de kinderen naar bed zijn, daarvan vernemen die kinderen niets. Want die zijn dan al lang in dromenland.

Wie is die keurige dame?

Ze heeft een blauw mantelpak aan en lage, bruine schoenen. Op haar hoofd heeft ze een leuke muts en in haar hand een kleine, bruine tas. Zo wandelt ze langs de boerenbuitenweg, de weg van Tinus en Tonia. Ze ziet om zich heen, alsof ze alles

hier heel goed kent. En ze lacht om een paar mussen, die elkaar achterna zitten.

Wie zou dat toch zijn?

Ze komt bij het zwarte, ijzeren hek met de haag en de rietmat.

„Hierachter staat het huisje,” denkt ze. „Waar zou het gat in de heg zijn? Ik zie 't niet, 't is zeker dichtgegroeid met jong blad. Ik ben nieuwsgierig”

Waar is ze zo nieuwsgierig naar? Wel, naar alles, wat ze straks zal zien en horen. Ze heeft wel veel gehoord over het verstopte muzikantenhuis. Maar gezien, van

dichtbij, heeft ze het nog nooit. Nu zal ze het zien. Ze zal er zelfs ingaan. Ja, dat is ze vast van plan. Wie de dame is? Wel, dat is de moeder van Tinus en Tonia. Je kent haar wel. Ze heeft haar huisschort afgedaan. Ze heeft zich netjes gemaakt. Ze is op weg gegaan. Is 't dan Zondag? Gaat ze naar de kerk? Wel nee, 't is een heel gewone Donderdagmiddag. Tinus en Tonia zitten in school. Ze weten niets van deze wandeling af. Anders zouden ze vast niet kunnen leren. Want denk eens: de moeder van Tinus en Tonia gaat vanmiddag op bezoek bij de moeder van Freddy. Voor de allereerste keer. Daarom heeft ze zich zo Zondags netjes gemaakt. Ze stapt flink door. Ze kijkt blij, ze gaat om te helpen. Dat maakt haar van binnen altijd blij. Toch vindt ze het ook wel moeilijk. De buitenlandse mevrouw is zo vreemd voor haar. Hoe zal 't gaan met het praten? Zullen de beide moeders elkaar wel begrijpen?

Wat klinkt die bel hol en luid; de gang moet wel helemaal leeg zijn. Ergens in de tuin keft een hondje, maar is ook opeens weer stil. Alsof hem een hand op 't kleine bekje wordt gelegd. Een heel bleke dame laat de bezoeker binnen. Even later zitten de moeders bij elkaar in een kamer. Ze weten niet goed, wat ze zeggen zullen.

Verlegen zien de ogen van de bezoeker om zich heen. Ze vindt het hier zo vreemd, zo heel anders dan in haar eigen goed onderhouden huis. Rijk is het hier — en toch armelijk. Voornaam — en toch zielig. Zie nu dat kleed op de vervelozige, houten vloer. 't Is een dúúr kleed geweest, maar de mot zit er in en 't is grijs van 't stof. Zie die gebeeldhouwde kast, waar maar zo een stuk afgebroken is. Tegen de wand staan en hangen muziekinstrumenten. Ook oud en stoffig. Uit een dunne, porseleinen schaal is een grote hoek geslagen. Jammer van al die mooie, kostbare dingen!

En wat ziet die moeder van Freddy er moe en bleek uit. Haar mondhoeken beven. Zou ze gaan schreien? Dat zou erg naar zijn! Opeens begint de bezoeker druk te praten.

„Mijn man was vroeger een vriend van uw man,” zegt ze. „Daar-

om ben ik hier gekomen. Hij heeft ons onlangs daarvan verteld. Een Tinus en een Frederik waren het toen. Nu zijn er weer een Tinus en een Frederik. Wij hopen, dat die jongens ook weer vrienden zullen worden."

„Ja, ja! Main Freddy wil wel. Main Freddy wil grág!”

„Mijn Tinus ook. Hij praat over niets anders meer dan over uw jongen en het witte hondje.”

Nu zwijgen ze beiden weer. Wat moeten ze nú nog zeggen? Ze weten het niet. Náár is dat. . . . die stilte. Er tikt niet eens een klok in deze kamer. De bezoeker ziet om zich heen. Er hangt een grote koekoekklok. Maar de gewichten zijn er af.

In een andere kamer van het huis wordt een viool gestemd. Aldoor dezelfde toon. De bleke dame krijgt een kleur. Haar handen bewegen onrustig. Ze ziet met bange ogen in de richting van het vioolspel. Dat brengt de bezoeker op een idee.

„Wij denken, dat u het erg moeilijk hebt,” begint ze opnieuw.

„Met de oude man, en zo. De kinderen vertelden er van. Hij is ziek, hè? Er wordt in het dorp al zo lang over hem gepraat, natuurlijk ook veel onzin. En niemand kon hem helpen, omdat hij altijd zo boos doet en zich opsluit. En dan die honden een tijdlang.”

„Ja, ja! hai is siek!” roept de moeder van Fred. „Sain verstand is siek. Sain siel is siek. Hai is helemaal siek. Main Freddy is bang voor hem, só bang! Ik ook, soms. Hai kan so vreemd doen. . . . so gevaarlijk. Hai maakt ons ook siek. En we sain so arm. Niets kunnen we kopen. Ook niet terugreizen naar Amerika!”

„Hoe is u hier eigenlijk gekomen?”

„Wai kregen een brief van hem, dat hai rijk was en op een buitenplaats woonde. We moesten overkomen uit Amerika. Wai waren so blai en so trots op grootvader. Toen hai dat schreef, was hai ook al siek. Wai wisten het niet. Nu sain we hier. En het is so èrg!”

„Ja, héél erg,” zegt de moeder van Tinus zacht. „Mogen wij u helpen? Want zo kan het niet langer. Wij hebben al een plan-

netje gemaakt. De oude man moet naar een rusthuis, misschien knapt hij daar nog wat op. En dan komen u en Frederik deze zomer bij ons. Ons huis is maar een gewone boerderij natuurlijk. Maar er is ruimte genoeg. Freddy kan eerst buiten liggen en later spelen met mijn kinderen. Zijn hondje mag natuurlijk meekomen. Wij hebben zelf geen hond."

„Méént u dat? Ou, wat is dat heerlijk! 't Laikt wel een spróókje! Ou, ik sal voor u naaien en breien. Ik kan ook voor anderen naaien en breien. Ik heb 't vroeger geleerd. Ou, ik wil so graag! Maar . . . het rusthuis! Ik ben so dom in Holland, ik weet geen enkel adres!"

„Dat maakt mijn man wel in orde. Er is een groot huis, hier dichtbij. Hij zal het er goed hebben. We hebben al opgebeld, er is plaats voor hem."

„En . . . dit oude, lelijke huis? Afbreken meteen? Ou, ik ben bang voor dit huis! Ik griesel er van! Afbreken maar, hè?"

Nu moet de moeder van Tinus en Tonia vrolijk lachen.

„Dat zou jammer zijn," zegt ze. „'t Moet schoongemaakt en opgeknappt worden. Al die hoge struiken moeten weg. De zon moet er in komen. De wind moet er door waaien. Dan is 't nog een heel goed huis. U kunt er later weer in wonen met Freddy. En misschien pensioen houden."

„Wat is u knap! Wat weet u dat alles goed! Ja, ja, so moet het gaan; ik kan bèst geld verdienen voor main Freddy."

Er lopen tranen over de bleke wangen. Toch zegt ze telkens weer: „Ik ben so blai, ik ben so blai!"

„Maar," fluistert ze dan, „ik begraip niet. . . . waarom helpt u ons. . . . u kent ons niet. . . ., ik kan het u nooit. . . . nooit vergelden!"

Ook de stem van de bezoeker wordt fluisterzacht.

„De Here Jezus heeft ons gezegd, dat we helpen moeten, daarom dóen we 't ook, begrijpt u? We gehoorzamen Hem al zo weinig, we zijn zulke zondige mensen. Maar dit kunnen we tenminste voor Hem doen. En we doen het gráág, dat gelooft u toch wel?"

„De Here Jezus! Ou, ik ken Hem ook! Hai heeft mai geholpen,

toen 't so erg, erg moeilijk was. En nu helpt Hai al weer. Ik ben só blai, ik ben só blai!"

„Ik ook, hoor. Wij allemaal.”

„En wanneer ?”

„Overmorgen hebben we alles klaar. We komen u halen. Is dat goed? De oude man wordt met een auto van het huis gehaald. En dan sluit u de deur.”

„Ou, ik ben só blai! U is só lief! Nu moet u nog even main jongen sien, main Freddy. Hai is in de tuin.”

Bij Freddy's ruststoel vertellen de moeders om beurten, wat ze nu besproken hebben. 't Vioolspelen in huis is niet doorgegaan, de muzikant zit voor het raam en ziet met starende ogen naar het groepje in de tuin.

Tippy spitst zijn oortjes, als hij zijn naam hoort noemen. Hij drukt zich vaster tegen zijn baasje aan.

„Mag Tip meekomen?” vraagt Freddy in grote spanning.

„Natuurlijk, mijn jongen, Tip zal 't heerlijk bij ons vinden. Hij krijgt er goéd de ruimte, hoor!”

„En mag hij ook blaffen?”

„Zo hard en zo lang als hij wil.”

„Hoor je dat, Tippy? Je wordt een gelukkig hondje. Je mag rennen en blaffen en alles doen, wat je leuk vindt. En ik ook, hè? Later, als ik kan opstaan.”

„Jij ook, hoor. Dan rennen en blaffen jullie met je vieren. Tinus en Tonia en Fred en Tippy.”

„Ik wil nu dadelijk wel mee,” zegt Fred. „Ik kan best zo ver lopen. Ga je mee, naar de farm, Tippy?” En Tippy zegt: „Wau.” Maar dat kan niet. Hij moet nog geduld hebben, tot de kamer in orde is gebracht. Overmorgen. Dat wordt de feestdag.

In het huis wordt met een deur gegooid. Haastig neemt de bezoeker afscheid. Ze wil de zieke muzikant nu liever niet ontmoeten.

De hele weg over is ze blij en droevig tegelijk. En ondertussen overlegt ze het werk, dat er nu gedaan moet worden. Dat is niet

weinig! Want alles moet er glanzend en feestelijk uitzien, wanneer de zomergasten komen!

De moeder van Tinus en Tonia is enkel maar blij, wanneer ze thuiskomt. De droefheid heeft ze onderweg verloren.

Het gouden zonlicht valt op haar grote, lage huis en op het grote erf. Zie toch eens! Wat heeft het oude, dikke strodak prachtige kleuren in de zon! Wat doet die rode en groene verf 't goed. Nergens anders kan een huis staan, dat zó mooi en zo vriendelijk is als dit! En al de geluiden van de boerenarbeid, die je hier hoort. De kippen zitten gezellig te babbelen in de zandkuiltjes, die ze zich hebben uitgewoeld. Een kalfje blaas en de duiven koeven. Uit de schuur komen mannenstemmen; haar man en de oudste knecht zijn daar bezig.

Bij de grote schuurdeur vertelt de moeder aan haar man, wat ze die middag afgesproken heeft.

„Dat is best,” zegt hij, „heel best. . . . Ik ga met je mee naar binnen en bel het rusthuis op. Ze moeten hem morgen met de auto halen. Dan heeft die vrouw nog wat rust, om haar zaken te regelen.”

„Zou hij wel mee willen?”

„O, dat spelen die broeders wel klaar, maak je daar maar geen zorgen over.”

Kijk eens, daar komen de kinderen al uit school!

Wat vliegt zo'n middag toch om! Met verbaasde ogen zien ze naar hun Zondagse moeder.

„Is u uit geweest? Waarheen, moeder?”

„Raadt maar eens, jongens!”

„Naar het dorp, daar is zeker een verjaarsvisite!”

„Mis, helemaal mis!”

„Dan naar de stad! Boodschappen doen! Wat heeft u gekocht, moeder? Ook wat voor ons?”

„Al weer mis, Tonia.”

„Naar de tandarts dan?”

„Nee, hoor, gelukkig niet! 't Is bovendien ook véél dichterbij! Nog dichterbij dan 't dorp.”

„Dichterbij? Hoe kan dat nou! Daar woont toch niemand meer?”

„En de muzikant dan? En Freddy? En zijn moeder?”

„Is u dáár geweest? Hoe durfde u!”

„Och, jô! Moeder is toch nooit bang!”

„'t Was helemaal niet erg, hoor. We hebben veel gepraat. En ook wat afgesproken.”

„Wat dan, moeder? Wat dan?”

Nu vertellen vader en moeder alles, wat er die middag besloten is. De kinderen luisteren met wijd-open mond. Nee maar! Hoe bestaat 't!

„Dan krijgen we er een broertje bij,” besluit Tonia. „Ik vind 't wel fijn, hoor!”

„Een broertje en een hond,” zegt Tinus. „'t Is mij best, ze kunnen bij mij wel slapen.”

„Zolang Freddy ziek is, kan hij beter dicht bij zijn moeder slapen,” beslist moeder. „Later zien we wel verder.”

Maar nu krijgt Tonia een héél grote schrik.

„En de tovenaar? Die komt dan zeker ook bij ons? Waar wilt u die stoppen? In de schuur?”

Vader en moeder schieten in een vrolijke lach. Vader buldert zo hard, dat de kippen er van schrikken.

„In de krib van de zwarte!” roept hij lachend. „Daar maken we een slaappleatsje voor hem. En we geven hem haksel en bonen te eten. Is díe even goed?”

„Nee, ècht, moeder! Waar komt de tovenaar?”

„Die gaat in een rusthuis logeren, wijsneus. En wanneer zul jij nu eens leren, dat de grootvader van Freddy geen tovenaar is, maar een oude, zieke man, die vroeger een groot kunstenaar was?”

„Een rusthuis, wat is dat?”

„Een soort van ziekenhuis voor oude mensen.”

„Als ze niet goed wijs zijn?”

„Misschien wel, juffertje wijsneus.”

„O, en blijft-ie daar? Voorgoed?”

„Dat weten we nu nog niet, kind.”

„Ik hoop 't maar, hoor.” Tonia is nog steeds haar schrik voor de oude muzikant niet kwijt.

Kijk, daar komt Arie er ook bij staan. Die moet het grote nieuws ook horen.

„We krijgen er een broertje bij, Arie!”

„Heb ik van mijn leven!” roept Arie, „wel gefeliciteerd allemaal. En wanneer zal 't zijn?”

„Overmorgen, hè moeder?”

„Overmorgen al? Dat is bar gauw! Ik heb nog geen ooievaar zien vliegen!”

„Och, Arie, 't is Freddy immers! Freddy, je weet wel!”

„Freddy? Kijk eres aan, dat vind ik best! Ik zal hem wel aan 't werk zetten! De koestal schoonmaken, mestkruien, koeienmelken, roggemaaien, er is genoeg te doen. Nee, nou praat ik niet langer. D'r is veel te veel werk vandaag. En de jongste knecht komt overmorgen pas! Jonge, jonge, dan kan Arie gaan luilakken! Hoeveel pensioen geef je me, baas?”

„O, dat zal best meevallen, ouwetje! Maar nu gaan we eerst met de vrouw mee naar binnen. Een kop thee zal ons smaken.”

„Dat zal 't zeker, baas. Met een snee brood er bij.”

Tinus en Tonia kunnen hun pret maar niet op. Telkens weer denken ze aan Freddy en dan maken ze meteen allerlei plannetjes voor hem. Tinus telt zijn knikkers na en legt een handvol voor Freddy opzij. Tonia bedenkt, dat ze nog een tamelijk nieuw kleurboek heeft liggen. Dat is natuurlijk voor 't nieuwe broertje. Zou hij ook naar school moeten? „Als hij helemaal beter is,” zegt vader. „Maar deze zomer mag hij nog in de wei lopen.”

Tonia bekijkt haar oude poppenwieg. Zou die niet iets voor Tippy zijn, om in te slapen? Met poppen speelt ze feitelijk nooit meer. Zelfs het dekentje kon Tippy over krijgen 's nachts. In ieder geval kan ze de wieg aan Tippy's baasje laten zien.

De volgende morgen proberen Tinus en Tonia voor 't eerst weer, of ze door het gat van de haag kunnen kijken. Ze rekken zich uit en hijsen zich op tegen het hek. Ze scheuren hun handen open

aan de doornhaag, en als ze eindelijk het gat in de rietmat te pakken hebben, is Freddy er nog niet. 't Is immers nog veel te vroeg! Jammer! Ze hadden zo graag iets tegen hem geroepen! Dat kunnen ze nu maar zo, open en vrij doen!

Nu is 't volop zomer geworden. Uit de kleine lammetjes zijn al echte schaapjes gegroeid met een mooie, wollige vacht. Het zwarte en het witte schaapje, die het eerst geboren werden dit jaar, zijn het mooist en het stevigst van alle. Maar die krijgen van Tinus en Tonia dan ook extra veel klaver te smullen. Ze lopen hun baasjes achterna, alsof 't hondjes zijn. Soms zelfs tot in de kamer toe!

En kijk eens naar die kalfjes! Ze lijken al veel meer op hun moeders, dan in 't begin. Toch zien ze altijd nog erg dom en slaperig uit hun bolle ogen. De kuikentjes krijgen al echte veren, de bloemen in de tuin bloeien volop en de bijen gonzen er boven. En.... de kersen zijn rijp. Dat kun je horen en zien. 't Is een hele drukte in de boomgaard. Vader en Arie en een paar daggelders staan op hoge ladders te plukken. Ja, Arie durft ook nog best zo hoog te klimmen. De kersen worden in blanke, houten kistjes gelegd, gewogen, en verzonden. Een vrachtauto staat gereed om ze weg te rijden naar de veiling. Zo wordt er met hard werken geld verdiend. Maar er gaan genoeg kersen naar het huis. De mensen en kinderen kunnen smullen, zoveel ze willen. En dat doen ze ook!

Wie lopen daar in de boomgaard met ratels en klapperpistolen? Rrrrrrt! Rrrrrrt! Paf! Paf! En de troepen spreuwen vliegen op! Die spreuwen zijn kersenrovers, ze moeten verjaagd worden, met veel geschreeuw en lawaai: Tinus.... Tonia.... en.... wie is die derde persoon? Wel, dat is Freddy immers! Frederik, met stevige benen, bruine armen en een dik gezicht! Aan zijn witte hondje kun je hem ook herkennen. Dat springt om zijn benen en keft van plezier. Maar Tippy is lang niet meer zo wol-

lig wit als hij vroeger was! Tippy is bezig een echt ruig hondje te worden, met machtig veel plezier in zijn leven.

Soms is hij een jager. Dan ruikt hij een mol of een muis en graaft om er bij te komen, tot het zand hem om de oren vliegt. Na zo'n jachtpartij komt er een zwarte Tippy naar huis, in plaats van een witte.

Soms is hij weer een gevaarlijke leeuw, die wel tegen een koe durft vechten. De koe lacht hem vierkant uit, maar daarvan merkt Tippy niets. De koeiekop is veel te hoog boven hem.

Soms duikt hij pardoes in de sloot, om een paar eenden achterna te zitten. Dan is 't al een heel vreemd mormeltje, dat rillend en bevend weer opduikt uit 't water. Maar pret heeft Tippy, altijd, precies als zijn baasje. Wie had ooit kunnen denken, dat Freddy een sterke boerenjongen zou worden, die met één hand de spreeuwenratel zwaait?

Ja, maar hij heeft dan ook héél wat borden pap naar binnen gewerkt en héél wat eitjes gegeten! Tinus en Tonia hebben er vaak om gelachen. „Tante Tonia,” zegt Freddy tegen hun moeder. En zij zeggen „tante Heleen” tegen zijn moeder. Zo is 't net, of ze echt familie van elkaar zijn.

Maar waar zijn die beide tantes nu?

Kijk, daar zitten ze op het grasveld. Ze hebben het druk. De jongens krijgen ieder een nieuwe overhemdblouse. En Tonia krijgt er een mooi zomerjurkje bij. De naaimachine ratelt. Tante Heleen draait het wielkje ijverig rond. Ze vindt naaien prettig. Ze kan 't zo goed.

„Zo kan ik 't niet, hoor,” zegt tante Tonia.

„Bij mij komt het nooit zo precies uit, weet je.”

„Ou, maar ik heb er ook voor geleerd. Als we weer in ons eigen huisje wonen, wil ik de naaister worden van het dorp. Dan kan ik geld verdienen voor main jongen.”

„'t Zal saai zijn, als je weg bent. Gelukkig is je huis nog lang niet klaar.”

Dat huis, dat tovenaarshuisje, daar is heel wat mee gebeurd. Op eens vonden veel méér mensen, dat ze helpen moesten. Toen de

oude muzikant naar het rusthuis was, dachten ze niet meer aan plagen. In plaats daarvan kwamen ze werken in hun vrije tijd. Veel oude, dure dingen zijn verkocht. Er is ook veel op een hoop gegooid en verbrand. Daarna is er schoongemaakt met bezems en dweilen en zeepsop. Er is behangen, de tuin is omgespit. En . . . de doornhaag en de rietmat zijn verdwenen. Nu is er niets griezeligs meer aan het huis.

Tante Heleen wil er graag gaan wonen met haar jongen. Maar . . . ze zal de boerderij wel heel erg missen! Ze heeft het hier zo gezellig gehad.

Vader en Arie komen bij de dames een kop thee halen. Meteen zijn ook de kinderen er als de vinken bij. En wie komt dan het erf opfietsen? De postbode! Met een brief! Voor vader. Vader draait hem om en om.

„Van de dokter van het rusthuis,” zegt hij. „Maar ik heb geen schone handen.”

„Dat hindert niets,” zegt tante Heleen. „Maak hem gauw open. Ik ben só nieuwsgierig! Lees hem voor, wil je?”

Dit schrijft de dokter.

„De oude heer maakt het goed. Wij horen hem dagelijks op zijn viool spelen. Aanvallen van drift heeft hij haast niet meer. We hebben deze week slechts éénmaal een nieuwe snaar nodig gehad. Maar toch is het beter, dat hij bij ons blijft. Hij zou u het leven misschien weer moeilijk maken. En het zou hem zelf geen goed doen. Hier is hij een aardige, oude heer. We willen hem graag houden.”

„Gelukkig,” zucht tante Heleen.

„Ja, dat is erg gelukkig!”

Nu weet tante Tonia opeens een mooi plannetje. „Weet je, wat we doen? We sturen hem een mandje kersen!”

„Stuur dan een gróte mand,” zegt vader. „Dan kunnen al die oudjes hun genoeg eten aan onze fijne Meikersen. Vort, luiaards! Arie, Freddy, Tinus, Tonia! Wat doe je hier nog! De boomgaard in en rap aan 't werk! Of ik zal je krijgen!”

„Vort, luie vader! Vort, luie oom!” roepen de kinderen. „Rap

aan 't werk! Of we zullen je krijgen!"

Lachend en stoeiend trekken de kersenplukkers af. Lachend gaan de moeders weer aan hun naaiwerk. En de zon schijnt en de bloemen van het tuintje geuren. En er is geen gelukkiger plekje te denken, dan hier op de boerderij.

„En dat alles, doordat er in die ouwe haag een gat gestoten was," zegt tante Tonia.

„Ja," zegt tante Heleen, terwijl ze van haar naaiwerk opziet naar

de mooie blauwe zomerhemel. „Maar eigenlijk... eigenlijk komt het toch door de Here Jesus. Hai heeft ons so gelukkig gemaakt.”

En dan zegt ze nog eens haar stopwoord, dat ze zo vaak zegt: „Ou, ik ben toch só blai.”

